

Curierul ADVENTIST

Să-L cunoaștem
pe Tatăl nostru ceresc

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:

Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,

Ioan Câmpian-Tătar,

Vasile Ciobanu, Pavel Memete,

Emilian Niculescu, Virgil Peicu,

Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali:

Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr

Forrai, Teodora Goran, Cristian

Modan, Gheorghe Modoran,

Valeriu Petrescu

Director: Paul Csavdari

Concept grafic: Ovidiu Floria

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,

Str. Valeriu Braniște nr. 29,

Tel. 323 00 20; 323 48 95;

Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,

str. Labirint 116,

Oficiul poștal 20,

cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
Experiențe noi cu Dumnezeu
Gabriel Dincă
- 4 Săptămâna căminului creștin
„Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”
Dwight K. Nelson
- 8 Săptămâna căminului creștin
Să-L cunoaștem pe Tatăl nostru ceresc
Ron Flowers
- 12 Misiunea femeii
Femeia de azi
Miriam Săndulache
- 13 Misiune
Cu Dumnezeu în junglă
Steliana Bancu
- 15 Interviu
William Johnsson în România
Gabriel Dincă
- 16 Reportaj
Frumoasele aniversări
Adela Bancău Burcea
- 18 Spiritual
„A venit un om...”
Valeriu Petrescu
- 21 Diaspora
Vis în pribegie
Daniel Chirileanu
- 22 Pagina pastorului
Valoarea cosilierii pastorale
Sorin Săndulache
- 24 De la cititori
- 25 Acum 76 de ani în *Curierul Adventist*
- 26 Sănătate
Sănătatea ta să sporească...
Valentin Nădășan
- 28 Pagina copiilor
Proiectul
Bonnie Walker
- 29 Știri
- 30 Pagina președintelui
Oameni importanți
Adrian Bocăneanu

Experiențe noi cu Dumnezeu

Sunteți gata pentru experiențe noi? O dată cu începutul noului an, în viața fiecăruia dintre noi vin provocări și posibilități noi. De la un an nou se așteaptă într-adevăr experiențe noi. Dar ce vor însemna acestea pentru noi? Suntem pregătiți pentru ele?

Călătoria pe care tocmai am început-o ascunde multe necunoscute, multe dificultăți, dar și multe binecuvântări. Făgăduința Domnului Isus, că va fi cu noi în toate zilele, ne ajută să privim și anul acesta cu încredere și speranță, cu toate că zilele pe care le trăim nu sunt deloc ușoare. Viața tot mai stresantă de zi cu zi, problemele spirituale și materiale tot mai numeroase ne arată că lucrarea pe care o avem de făcut cere o consacrare totală. Să nu uităm că lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută de multe ori în vremuri grele. De aceea profeții Vechiului Testament ne invită să nu uităm zilele de odinioară. (Deut. 4,32-35)

Călăuzirea lui Dumnezeu din trecut ne încurajează

Călăuzirea poporului Israel din țara robiei în pământul făgăduinței ne stă ca o mărturie vie a minunilor pe care le face Domnul pentru copiii Săi. În ciuda greutăților și chiar a imposibilităților umane, Dumnezeu a croit un drum special prin mare și prin pustie pentru poporul Său. El a făcut să apară izvoarele de apă în pustie și să cadă mană din cer, ceva de neconceput pentru mulți dintre cei ce erau martorii acelor evenimente. Ei mergeau prin pustie, fără să aibă nici o provizie. Au fost acele vremuri ușoare?

Probabil că mulți dintre ei nu ar fi acceptat să pornească la o astfel de călătorie imposibilă, dacă ar fi cunoscut de la început toate dificultățile. Dar Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru ei, de aceea El i-a condus într-un mod neobișnuit spre țara făgăduinței. Toate dificultățile și încercările călătoriei lor nu au fost altceva decât dovezi ale iubirii și harului salvator, manifestate din belșug față de ei. Aceste evenimente au fost într-adevăr

lucruri noi pentru ei, dar nu și ușoare. Când au fost luați din mijlocul unei națiuni pentru a fi făcuți mesagerii harului Său, aceasta nu era numai o noutate, ci și o mare responsabilitate. Dumnezeu avea plăcerea să facă lucruri noi cu ei și pentru ei.

Lucruri noi

Privind în istoria acestui popor, descoperim multe lucruri noi pe care Domnul le-a făcut cu ei. A fost ceva nou faptul că marea s-a despicat, ca ei să treacă spre noul Canaan, dar gândiți-vă cum au trăit ei acel lucru nou; a fost o noutate modul cum ei au fost hrăniți și călăuziți 40 de ani în pustie; a fost un lucru nou cum au trecut Iordanul, cum a căzut zidurile Ierihonului, și am putea continua enumerarea. Ei doreau lucruri noi, dar nu în felul acesta. Pentru unii dintre ei, aceste elemente noi ale călăuzirii divine au devenit pietre de poticnire.

Acum când privim în istorie, descoperim că Duhul lui Dumnezeu i-a condus pe mulți copii ai Săi de-a lungul veacurilor la experiențe și la lucruri noi. Atunci când Martin Luther s-a lăsat condus de Duhul Domnului, un lucru nou s-a întâmplat în Europa – o mare reformă. Când Miller a fost străpuns de Cuvântul Domnului, un lucru nou s-a întâmplat în America și o mișcare adventă a luat naștere în întreaga lume.

Dar în zilele noastre se mai întâmplă ceva nou? Ce vor deveni pentru noi noutățile acestui an – dovezi ale călăuzirii divine sau pietre de poticnire? Dorim să avem în acest an experiențe noi cu Dumnezeu? El este gata să facă chiar lucruri mai mari decât a făcut în trecut. Cerul este gata să deschidă drumuri prin mare, prin pustie, și să reverse râuri de apă vie în lumea noastră afectată de atâta păcat. De aceea glasul divin ne spune: „Nu vă mai gândiți la ce a fost mai înainte, și nu vă mai uitați la cele vechi! Iată voi face ceva nou, și-i gata să se întâmple: să nu cunoașteți voi oare? Voi face un drum prin pustie, și râuri în locuri secetoase.” (Isaia 43,18,19)

„Nu vă mai gândiți la ce a fost mai înainte, și nu vă mai uitați la cele vechi! Iată voi face ceva nou, și-i gata să se întâmple: să nu cunoașteți voi oare? Voi face un drum prin pustie, și râuri în locuri secetoase.” (Isaia 43,18,19)

Gabriel Dincă,
redactor-șef, „Curierul Adventist”

DWIGHT K NELSON

„Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”

Fericiți până la adânci bătrâneți? Itlul este „Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”. Nu așa se încheie orice basm care se respectă? Binecunoscutul vorbitor și scriitor creștin Chuck Swindoll povestește, în cartea sa, *Strike the Original Match* (1980), despre micuța Suzie, în vârstă de patru ani, care tocmai auzise pentru prima oară povestea „Albă ca zăpada”.

Fata de abia aștepta să vină acasă de la grădiniță, ca să îi povestească mamei sale ce aflase acolo. În acea după-amiază, cu ochii scânteind de emoție, Suzie i-a povestit mamei ei basmul. „...Și Făt-frumos a venit și a sărutat-o pe Albă ca Zăpada, care a năvălit”. După care Suzie a întrebat:

– Și știi ce s-a întâmplat după aceea?

– O, da, a răspuns mama ei. Au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

– Nu, a spus Suzie încruntându-se. S-au căsătorit.

O observație perspicace de pe buzele unui copil nevinovat, în vârstă de patru ani, nu-i așa? Și asta pentru că a trăi fericiți până la adânci bătrâneți și a te căsători nu e neapărat unul și același lucru. Unii au ajuns la concluzia că niciodată nu e același lucru.

Să ne aducem aminte de nunta de basm a Prințului Charles și a Prințesei Diana. Lady Diana Frances Spencer, provenind dintr-o familie destrămată și având o copilărie nefericită, se îndrăgostise de cel mai de dorit burlac al lumii, chipeșul Prinț Charles în persoană. Pe 29 iulie 1981, trei sferturi dintr-un miliard de oameni, din 74 de țări, au participat la strălucitorul spectacol, impecabil regizat și numit „Nunta secolului”. Când cuplul nupțial regal a ajuns în fața Arhiepiscopului de Canterbury, Robert Runcie, toată lumea a fost martoră la rostirea binecuvântării asupra prințului și a viitoarei prințese. Iată, în cele ce urmează, un fragment din predica sa:

„Iată elementul din care sunt alcătuite toate basmele: prințul și prințesa în ziua nunții. Dar basmele se încheie de obicei în acest punct cu o propoziție simplă: 'Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți'. Și acest lucru deoarece, probabil în basme, căsătoria este considerată punctul

culminant al poveștii de dragoste din timpul prieteniei.” (J.Brondos, *Fairy tale beginning*, 2004)

Nu știa lumea pe atunci că, în acea zi, la Londra, căsătoria încheiată avea să devină exact ceea ce pastorul a spus că nu trebuie să fie: „punctul culminant al poveștii de dragoste din timpul prieteniei”. După 16 ani, o lună și o săptămână, prințesa de care se îndrăgostise o lume întreagă a murit la Paris, victimă într-un stupid accident rutier. De data aceasta, un miliard de oameni s-au adunat în fața televizoarelor, în momentul ceremoniei regale de înmormântare, pentru a deplânge moartea prințesei care nu a ajuns niciodată să trăiască fericită până la adânci bătrâneți.

Căsnicia și familia sub asediu

Deci, într-o notă mai sobră, vă întreb: „Care este adevărul despre căsnicia fericită? Este un mit? Este un mister? Un miracol? Mai e încă posibil să trăiești fericit până la adânci bătrâneți?”

Prezentarea de statistici îngrijorătoare cu privire la divorț e deja o modă, pentru a se demonstra că instituția căsătoriei este o instituție aflată în plină luptă. În cele ce urmează, o să citez câteva dintre aceste statistici, dar adevărul e că generația actuală de adulți tineri, supranumită „Generația X” sau „X-teri”, nu are nevoie de statistici referitoare la căsătorie. Acești adulți tineri sunt urmașii celei mai divizate generații din istoria lumii. Dacă vreți câteva cifre, iată: la fiecare 24 de ore, 3533 de copii sunt născuți de mame necăsătorite și peste 2500 de copii sunt martorii divorțurilor și ai separărilor părinților lor. Adunați, peste 6033 de copii sunt expuși zilnic realităților din familiile dezmembrate sau relațiilor zdruncinate din unele cămine.

Imaginea e dezolantă? Există vreo speranță pentru această instituție asediată, despre care se spune că e „până la moarte” (iar în viziunea altora „duce la moarte”)? Poate un cămin dezmembrat să se vindece? Poate o familie divizată să se unească din nou? Poate o căsnicie nefericită să se transforme într-una fericită?

Ei bine, nu vă pot promite luna de pe cer, dar am niște vești foarte bune pentru noi toți, care au legătură cu viața lui Isus.

Predicând cu grijă despre căsătorie

Înainte de a apela la Scriptură și la veștile bune despre Isus, pot fi sincer cu voi? Ezit uneori să predic despre căsătorie, deoarece mi-e teamă să nu dau impresia că sunt expert în domeniu. Și nu sunt! E adevărat, am finit cursuri premaritale cu zeci de cupluri și am oficiat multe nunți. În plus, am o experiență de căsătorie de 24 de ani și jumătate cu Karen, ani care au fost, una peste alta, ani fericiți. Totuși, n-ar fi finit să spun că nu am avut și noi conflicte de-a lungul drumului. Nu toate zilele ni s-au părut a fi tocmai „plimbări printre lalele”, după cum spunea odată cântărețul Tiny Tim. De fapt, Karen și cu mine — și toți cei care sunt căsătoriți — suntem „într-un proces de devenire”. Călătoria căsniciei continuă și... continuă. Teama mea e că, atunci când vorbesc despre căsnicie, Karen o să-și ia notițe, pe care sunt sigur că o să mi le citească în momentele de neglijență și neatenție din partea mea.

Al doilea motiv pentru care ezit este faptul că nu toți cei care ascultă predica sunt căsătoriți. Unii sunt singuri, pentru că au ales sau pentru că nu au avut încotro. Mă tem că vor fi persoane care vor ajunge la concluzia că instituția căsătoriei este singura formulă prescrisă pentru fericirea umană. Realizatorul de televiziune Art Linkletter a întrebat odată o fetiță care este povestirea ei preferată din Biblie. „Arca lui Noe” a răspuns ea. „Da? Și ce înțelegi tu din povestirea asta?” a continuat el. „Păi, animalele au mers două câte două, adică noi trebuie să ne căsătorim, dacă nu vrem să rămânem aici, pe pământ”. Eu nu cred că aceasta a fost lecția pe care Dumnezeu a intenționat să ne-o dea.

În sfârșit, ezit să vorbesc despre căsătorie, pentru că știu că printre cei care mă ascultă sunt suflete rănite, inimi dragi a căror călătorie în viață le-a condus spre divorț. Știu că, indiferent cât timp a trecut de la divorț, nu ați încetat să suferiți. Cei care au trecut printr-o despărțire îmi spun că rănilor și cicatricile sunt adânci. Așa că ezit... de teama de a nu da impresia că cei căsătoriți i-ar critica sau condamna pe cei care au simțit durerea divorțului și care simt că au dat greș. Dumnezeu

nu critică și nu condamnă. Nici eu nu intenționez. Și, apropo, nici biserica n-ar trebui să o facă!

Una dintre ocupațiile lui Isus este să ofere alinare și speranță. El le garantează acest lucru atât celor care supraviețuiesc în afara căsniciei, cât și celor care supraviețuiesc în interiorul ei — adică tuturor celor care sunt căsătoriți. Da, aveți dreptate, planul inițial de fericire, stabilit în grădina Eden de către Dumnezeu, a fost ca instituția căsătoriei să fie o sursă de bucurie pentru toată omenirea. Dar noi nu trăim într-o grădină perfectă; trăim într-o lume decăzută. Așadar, în mijlocul eșecurilor și al greșelilor noastre, Dumnezeu ne aduce speranță și vindecare tuturor: necăsătoriți, căsătoriți, recăsătoriți, divorțați, văduvi. Tutoz.

Secretul divin al prieteniei și căsniciei împlinite

Lăsând la o parte ezitățile, să ne îndreptăm spre vindecarea și speranța oferite de Hristos. Să analizăm, de exemplu, un singur eveniment din viața lui Isus, un incident care are foarte mult de-a face cu relațiile noastre de căsătorie, dar și cu alte tipuri de relații. Când citim în Ioan 2,1-10 descoperim secretul tuturor căsătoriilor. Acest secret se găsește în replica plină de uimire a maestrului de ceremonii, dată mirelui: „Dar tu ai ținut vinul cel bun până acum”. O altă traducere spune: „Dar tu ai ținut la urmă ce a fost mai bun”. Isus oferă ce e cel mai bun, indiferent dacă la o nuntă, într-o căsnicie sau în viață. Dacă îl ai pe Isus, atunci ai sursa minunii. Isus, Salvatorul căsniciei. Isus, Făcătorul de minuni. Isus, Partenerul de căsătorie.

Trei parteneri de căsătorie! În planul strategic al lui Dumnezeu pentru fericirea în căsătorie, e nevoie de trei parteneri. De asemenea, e nevoie de trei și pentru ca o prietenie să dureze o veșnicie. Acest principiu esențial este exprimat sugestiv în Eclesiastul 4,9: „Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor”. „Mai bine doi decât unul” — toți cei care își doresc un prieten știu că acest lucru e adevărat, nu-i așa?

În anii '70, Leonard Syme, profesor de epidemiologie la Universitatea din California, Berkeley, încerca să afle de ce bărbații japonezi din California

au de două până la cinci ori mai mare riscul de boli de inimă, deși aveau același nivel de colesterol cu japonezii care trăiau în Japonia. Care era diferența? Comuniunea și relațiile sociale strânse. Majoritatea dintre noi, când suntem unul, ne dorim să fim doi. Această dorință arzătoare, această aspirație spre comuniune este elementul constitutiv al prieteniei!

Să citim din nou în Eclesiastul 4,9-11: „Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur și cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice! Tot așa, dacă se culcă doi împreună, se încălzesc unul pe altul, dar cum are să se încălzească dacă e singur?”

Dacă vreți să facem aritmetica puterii și a durabilității, atunci e mai bine doi decât unul. Haideți să citim și versetul 12 din Eclesiastul: „Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotrivă; și funia împletită în trei nu se rupe ușor.”

Există o ilustrație pe care o folosesc de obicei la predici de nuntă: Luați orice bucată de șnur sau sfoară, indiferent dacă e decorativă sau utilitară, și veți observa că e alcătuită din trei fire împletite. Atâta vreme cât acestea sunt împreună, ai o sfoară ce poate rezista, chiar dacă se exercită o forță puternică asupra ei. Exact acest lucru este evidențiat în Scriptură. Prezența lui Hristos îi conferă căsniciei putere.

Creați pentru a relaționa

Să ne întoarcem la ziua în când Dumnezeu a creat căsătoria, în Grădina Eden: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu: parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Gen. 1,27).

Dumnezeu este o Ființă sociabilă, care trăiește și iubește prietenia. Atunci de ce ar fi cineva surprins că specia umană, care a fost creată după chipul Său, reflectă aceeași foame după relații? Încă de la început, ființele umane au fost create cu dorința după comuniune. Într-o primă etapă, Dumnezeu a creat prima jumătate a ființei umane tocmai pentru a putea demonstra, pentru vecie, că noi am fost cu toții creați pentru comuniune unii cu alții. Iată ce spune Biblia: Și „Domnul

Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” (Gen. 2,18). Ce uimitoare descoperire de sine! Adam devine primul pacient al unei operații.

Când Adam a deschis ochii, privirea i-a căzut asupra Evei – cea mai mare frumusețe a lumii, care i-a tăiat respirația, i-a dat palpității, a făcut să-i crească pulsul: „În sfârșit, aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi, femeie, pentru că a fost luată din om” (vers. 23).

Desigur că am auzit o mulțime de glume pe seama creării primului bărbat și a primei femei. Unii spun că, după ce l-a creat pe Adam, Dumnezeu Și-a zis: „Hmmm, putea ieși și mai bine” și a creat-o pe Eva. De fapt, Dumnezeu a creat separat jumătatea masculină și jumătatea feminină a omului pentru a scoate în evidență faptul esențial că bărbatul și femeia au fost făcuți egali unul cu altul și în aceeași măsură de activi. Vă rog să țineți cont, domnilor, că Dumnezeu a luat o coastă de-a lui Adam, nu un os al piciorului și nici un os al craniului său, astfel să fie clar că bărbatul și femeia, soțul și soția vor fi pentru totdeauna prieteni și parteneri, mână în mână și inimă lângă inimă, purtând de grijă creației lui Dumnezeu.

Cine a fost cel care a ținut prima predică de nuntă? Cu siguranță că Cel care i-a adus pe cei doi împreună. „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup” (Gen. 2,24). Căsniile au fost concepute de Dumnezeu, pentru a asigura nivelul optim de fericire și împlinire, folosindu-se matematica divină:

Dumnezeu + soț + soție = una

Principii practice pentru căsătorie

Cum funcționează? Dați-mi voie să vă aduc la cunoștință câteva principii foarte practice și funcționale, pe care Dumnezeu le oferă în Cuvântul Său tuturor acelor care se gândesc la căsătorie, care vor să-și îmbunătățească viața de familie și care vor să facă dintr-un lucru bun unul și mai bun.

Principiul nr. 1 – „IUBIȚI-VĂ!”

Primul principiu se referă cu totul și cu totul la dragoste. Iată ce se spune

în Efeseni 5,25-29: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos biserica”.

Ca stimulent, Pavel adaugă exemplul suprem de iubire. Astfel, apostolul ne duce pe noi, toți soții, la cruce și, arătând cu degetul spre fața de muribund a lui Isus, exclamă: „Soților, iubiți-vă soțiile așa cum Hristos a iubit biserica”. Termenul tradus din limba greacă prin „iubiți-vă” este agape (forma substantivală) sau agapao (forma verbală), care înseamnă iubire care se sacrifică și se neagă pe sine. Este același tip de dragoste din Ioan 3,16: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Este vorba de acel fel de dragoste care se jertfește pentru binele altuia, punând mai presus binele semenului. Soților, aceasta înseamnă că trebuie să punem binele soției mai presus de interesele noastre. Soția mea este mai importantă decât viața mea. Trebuie să o iubesc așa cum Hristos m-a iubit pe mine.

În conformitate cu acest principiu al iubirii care se sacrifică, bărbatul nu trebuie să stea bosumflat și să aștepte până când soția lui vine și caută să se împace. „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos...”

Principiul numărul 1 este iubirea, iubirea care se sacrifică. Pavel îi îndeamnă pe soți să iubească și să se sacrifice, dar asta nu înseamnă că soțiile nu trebuie să iubească în același fel. Textul din Efeseni 5,21 este clar: „Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos”. Trebuie să existe o supunere reciprocă în iubire unul pentru celălalt. Dar cineva trebuie să ia inițiativa, iar soților, voi și cu mine, trebuie să facem acest lucru! Aceasta nu ne face cu nimic mai buni, ci ar trebui să ne facă mai umili.

Principiul nr. 2 – „ÎNDRĂGIȚI-VĂ!” Acesta este un principiu biblic, enunțat clar în Cântarea Cântărilor, care este una dintre cele mai frumoase poezii de dragoste din literatura universală: „...Așa este iubitul meu, așa este scumpul [prietenu] meu...”. Căsătoriile care durează nu sunt numai ale celor care se iubesc, ci și ale celor care sunt prieteni — adică cei doi nu numai că se iubesc, ci se și plac unul pe altul.

Căsătoria nu este un lucru automat, ci fiecare trebuie să ne investim în aceste prietenii de o viață. Dacă fiecare prietenie durabilă cere efort, de ce nu ar cere atunci și căsătoria?

Acum câțiva ani, mama ne-a recomandat, mie și lui Karen, o carte scrisă de W. Rickerson, care tratează problema păstrării scânteii și a prosepimii în căsnicie. Ideea principală a autorului este simplă: trebuie să ne punem ținte pentru căsniciile noastre. Ce înseamnă acest lucru? Iată câteva idei:

Idei practice, care ne vor ajuta să privim cu entuziasm viitorul nostru

- Să ne facem un obicei – ceva ce poate fi făcut în fiecare an.
- Să ne alegem un alt cuplu cu care să avem o prietenie apropiată.
- Să luăm masa împreună, numai noi doi, o dată pe lună.
- Să ne planificăm în fiecare an o perioadă de refacere numai pentru noi doi.
- Să ne planificăm o călătorie într-un loc îndepărtat (poate pe termen lung).
- Să mergem la un curs împreună (gătire, fotografie, călătorii etc.).
- Să facem sport împreună (jogging, tenis, înot, golf etc.).
- Să ne plimbăm și să vorbim – un timp regulat de plimbări și discuții de interes general.
- Să avem un hobby comun (alpinism, drumeții, fotografie, lucru manual etc.).
- Să luăm masa de seară împreună, o dată pe lună.
- Să citim o carte împreună (una sau două pe an despre căsătorie, și apoi discuții).

Încercați să faceți împreună ceva plăcut, prin care să puteți deveni din ce în ce mai apropiați. Simplu spus — continuați să vă îndrăgiți unul pe altul. Îmi plac foarte mult cuvintele iubitei lui Solomon din pasajul: „Așa este iubitul meu, așa este scumpul

[prietenul] meu". Cu voință și plănuire, cu toții putem face ca relațiile noastre de căsătorie să devină niște prietenii adevărate – nu numai să ne iubim, ci și să ne îndrăgim unul pe altul.

Principiul nr. 3 – „LĂSAȚI...”
Îmi dau seama că ar putea fi 30 de principii în loc de 3, dar acesta este critic pentru vindecarea căsnicilor, cât și pentru dezvoltarea lor. Am amintit deja principiile: „Iubiți-vă!” și „Îndrăgiți-vă!”. Acest al treilea principiu este „LĂSAȚI...”, mai precis, „LĂSAȚI DE LA VOI”. Este exact sfatul pe care Biblia îl dă în Efeseni 4,32: „Fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.”

Unii dintre voi ați fost răniți foarte adânc de partenerul vostru. Știți sigur. Ca pastor, am asistat la numeroase discuții în care mi se povestea, printre lacrimi, de durerea din inimă. Am auzit bărbați și femei plângând în hohote și cu durere în suflet după o căsnicie distrusă. Dar Dumnezeu oferă gratuit un balsam vindecător fiecărei căsnicii care îl dorește, fiecărui soț care vrea să-l accepte. Acest medicament special se numește iertare.

Cuvântul grecesc folosit pentru iertare înseamnă, în sensul lui propriu, „a trece cu vederea”, „a elibera” și „a lăsa de la tine”. Nimeni nu spune că abuzurile conjugale sau cele asupra copiilor sau infidelitățile repetate ar trebui tolerate sau considerate ca dovezi de umilință virtuoză. Orice comportament distructiv de acest tip trebuie abandonat. Dacă cel care îl manifestă nu îl va abandona, atunci cel care îl suportă trebuie, cel puțin pentru o perioadă, să iasă de sub influența lui distrugătoare și paralizantă. Dar chiar și atunci, poate iertarea să vindec?

Nu voi uita niciodată un articol dintr-un ziar, despre un fiu care își descria viața alături de tatăl său alcoolic. Pe tot cuprinsul articolului puteai simți profunzimea durerii produse de acest tată de-a lungul timpului. Ultimele cuvinte ale acestui fiu erau: „Mi-am urât tatăl în timpul primilor 20 de ani de viață. Acum nu-l mai urăsc. Îl înțeleg, dar nu îl voi ierta. Așa că, tată, nu întinde mâna în așteptarea cuiva care să o strângă. Ține-ți mâna pentru tine.”

Un paradox

Poate că nici nu-l va ierta, dar e tragic, pentru că fără iertare, nici el nu se va vindeca vreodată. Iată cum descrie Lewis Smedes paradoxul iertării: „A ierta înseamnă a elibera un prizonier și a descoperi că acel prizonier ai fost chiar tu.” (L.Smedes, *Forgiveness: the power to change the past*, 1983, pag. 26).

La calvar descoperim punctul culminant al iubirii supreme, al simpatiei supreme și al renunțării supreme. La cruce, suntem puși față în față cu prețul infinit pe care Însuși Dumnezeu l-a plătit, ca să ne ierte pe noi, niște fugari rebeli. Isus, în acea vineri nefericită, nu S-a rugat: „Tată, blestemă-i, pentru că știu bine ce fac”, ci S-a rugat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23,34).

Nu să uiți, ci să lași de la tine – „Fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos”. A ierta nu înseamnă a uita. Există răni și cicatrice care sunt imposibil de uitat. Cu privire la acest subiect, J. Allan Peteresen a scris în cartea sa, *Mith of the Greener Grass* (1983) următoarele: „Iertarea nu este un burete care îți șterge acel lucru din memorie. E imposibil. Acel lucru încă rămâne. Cicatricea poate fi permanentă.” (pag. 145)

A ierta nu înseamnă a uita, ci a lăsa de la tine, a renunța și a-l lăsa pe cel care te-a rănit în seama purtării de grijă a lui Dumnezeu. Înseamnă să spui următoarea rugăciune: „Te iert pentru ce mi-ai făcut, așa cum Dumnezeu m-a iertat pe mine pentru ceea ce l-am făcut eu Lui. Aleg să las de la mine și mă eliberez de mânia și înverșunarea față de tine. Te iert.”

Concluzie

O femeie i-a scris următoarele rânduri lui Abigail Van Buren, autoarea editorialului „*Dragă Abby*”:

„Dragă Abby, eu aveam 20 de ani, iar el 26. Eram căsătoriți de doi ani. Nu îmi imaginam că îmi putea fi necredincios. Îngrozitorul adevăr mi-a fost adus la cunoștință chiar la mine acasă, când o tânără văduvă de la o fermă vecină a venit să-mi spună că era însărcinată cu copilul soțului meu. Lumea mea s-a prăbușit. Voiam să mor. M-am luptat cu gândul de a o omorî, atât pe ea, cât și pe el.

Știam că nu aceasta e soluția. M-am rugat pentru putere și îndrumare. Și le-am primit. Știam că trebuie să-l iert pe acest om. Și l-am iertat. Am iertat-o și pe ea. I-am spus calm soțului meu ce aflasem și că noi trei trebuia să găsim împreună o soluție. (Ea era teribil de speriată.) Copilul s-a născut la mine acasă. Toată lumea a crezut că eu l-am născut și că vecina mea doar mă ajutase. De fapt, fusese chiar invers. Văduva a fost scutită de umilință (mai avea alți trei copii), iar eu l-am crescut pe băiețel ca și când ar fi fost al meu. Nu a aflat niciodată adevărul.

A fost aceasta oare o compensație divină pentru incapacitatea mea de a avea copii? Nu știu. De atunci, nu i-am mai amintit niciodată soțului meu de acel incident. De 50 de ani este un capitol închis al vieții noastre. Dar citesc în ochii lui iubirea și recunoștința de mii de ori mai mare.” (J.A.Peterson, *Mith of the Greener Grass*, 1983, pag. 146, 147)

Vedeți, maestrul de ceremonii de la nunta din micul sat Cana avusese dreptate: „Ai păstrat ce-a fost mai bun pentru sfârșit”, pentru că, alături de Isus, ce e cel mai bun vine la sfârșit. Cu Isus, poți iubi din nou... poți îndrăgi din nou... și poți lăsa de la tine din nou... din nou... și din nou. Cu Isus, mitul vieții fericite până la adânci bătrâneți se transformă în miracol. Miracolul pentru care a fost făcută fiecare căsnicie!

Dwight K. Nelson, pastor senior,
Universitatea Andrews, S.U.A.

Traducere Delia Buciuman

Să-L cunoaștem

de Tatăl nostru ceresc

RON FLOWERS

Nu L-am cunoscut niciodată
ca pe un Dumnezeu al dragostei

Nu știam că este un Dumnezeu al dragostei". Așa a declarat domnul cel în vârstă, în seara când a fost vizitat de pastor. Membru activ al bisericii, el fusese timp de mai mulți ani singurul prezbiter al comunității sale. În ultima vreme, predicase din ce în ce mai des, deoarece districtul din care făcea parte cuprindea mai multe comunități și, în lipsa pastorului, prezbiterii erau cei care predicau.

Era pensionar, destul de în vârstă de-acum, și avea suficient timp de dăruit. Vreme de mai mulți ani, ținuse bine în mână comunitatea. Îi fusese ca un tată, însă nu unul prea blând. Apăruseră nemulțumiri cu privire la predicile sale aspre. După ce că era prim-prezbiter, comitetul îl numise apoi și trezorier. Astfel, când zecimile și darurile au început să scadă, într-o vreme de strâmtorare pentru modesta comunitate, el a început să abuzeze de funcția sa de responsabil cu trezoreria. I-a ocărât pe membri, acuzându-i că nu mai țin seamă de poruncile lui Dumnezeu, date în Maleahi, cu privire la aducerea zecuielilor în casa vistieriei. I-a muștrat aspru pentru lipsa lor de recunoștință față de Dumnezeu, demonstrată, spunea el, prin scăderea darurilor de bunăvoie. În repetate rânduri, a predicat cu emfază împotriva membrilor, fiindcă erau lipsiți de cunoștințe biblice, întârziu la serviciile divine și nu cântau cu destulă bucurie sau suficient de tare. În plus, dacă i se păreau prea sobri, se încrunta la ei, povățuindu-i să zâmbescă și să convingă lumea că sunt creștini fericiți.

Situația ajunsese la un punct critic. Chiar și membrii cei mai conștiințioși începuseră să lipsească. Vizitatorii nu mai veneau și a doua oară. Unii membri se plâneau că prezbiterul nu predica niciodată despre dragostea lui Dumnezeu. „Vă rog, frate pastor”, a insistat o văduvă într-un Sabat, „nu-l mai lăsați pe omul acesta să predice. Ne are la mână lui și ne vlăguiește de toată bucuria!”

Despre vizita aceasta vorbeam la începutul istorisirii noastre. Când pastorul i-a prezentat dorința membrilor de a asculta mai multe predici despre dragostea lui Dumnezeu, prezbiterul cel bătrân și aspru a izbucnit în lacrimi. A început să povestească precipitat despre un băiat și tatăl său. Băiatul încercase mereu să câștige atenția tatălui

său, dar fusese respins de fiecare dată. Nu primea niciodată cuvinte amabile sau de apreciere din partea tatălui său – nici atunci când venea acasă cu un carnet plin de note frumoase și nici măcar atunci când își îndeplinea cu sârguință toate treburile în casă. Era atât de dornic după o atingere drăgăstoasă, o îmbrățișare, o bătaie pe umăr. În schimb, tatăl său îl plesnea adeseori, chiar îl lovea cu piciorul, spunându-i să dispară din fața lui – nu avea timp de jocuri prostești. Și urmărea mereu să-l prindă cu temele sau cu treburile nefăcute.

Pastorul asculta mișcat de povestea aceasta și curios să vadă unde avea să ducă ea. Nu i-a trebuit mult să înțeleagă – era chiar povestea prezbiterului. Chiar dacă omul nu spusese exact aceste cuvinte, era evident din detaliile descrierii acelor întâmplări petrecute cu șaptezeci de ani în urmă și din lacrimile de pe chipul său. Bătrânul vorbea despre zilele triste ale celui băiat de parcă totul se petrecuse acolo, doar cu o zi în urmă. Deodată a trecut de la povestea unui copil de altădată și a început să vorbească la persoana întâi. „Se spune că Dumnezeu este dragoste. Nu L-am cunoscut niciodată ca pe un Dumnezeu al dragostei”.

Privind prin ochii unui copil

Atunci pastorul a început să înțeleagă. Proverbul „Așchia nu sare departe de trunchi” se adevărea. Copilul acela, care căuta cu disperare dragoste, duioșie și compasiune crescuse, apoi îmbătrânise. Viața din copilărie îi modelase viziunea despre lume, în special despre lumea spirituală...

Copiii învață prima oară despre Dumnezeu prin imaginea pe care o au despre părinți, în special despre tatăl lor. Este ușor de înțeles. Orice persoană mai mare, mai în vârstă sau cu mai multă autoritate este percepută de copii prin prisma imaginii pe care o au despre oamenii mari de lângă ei. Și cine sunt acei oameni mari pe care îi cunosc ei cel mai bine? Părinții lor. „Deci această persoană-Dumnezeu”, se gândește copilul, „seamănă cu tata și cu mama. Și dacă această persoană-Dumnezeu se numește Tată, atunci înseamnă că seamănă cu tata.”

Este important să privim prin ochii unui copil. Iată două dintre cele mai profunde afirmații referitoare la modul cum își formează copiii concluzii despre lumea lor, în special despre lumea spirituală. Prima îi aparține unui profesor de la Harvard, psihiatrul Armand Nicholi:

„Experiența timpurie de familie determină structura caracterului nostru de adult, imaginea interioară pe care ne-o formăm despre noi înșine, felul cum ne raportăm la ceilalți și ce simțim față de ei, cum concepem binele și răul, capacitatea noastră de a stabili și de a păstra relații strânse, cordiale, necesare pentru a ne forma o familie, atitudinea față de autoritate și față de Autoritatea supremă în viața noastră, modul în care căutăm să dăm sens existenței noastre. Nici un alt tip de relație nu are un impact mai mare asupra vieții noastre decât experiența de familie.” (Nicholi, II, 1979, pag. 11)

Al doilea comentariu este extras din cartea lui Richard Strauss, *How to Raise Confident Children* (Cum să-i creștem pe copii încrezători): „Imaginea pe care o are omul despre Dumnezeu este influențată adesea de imaginea pe care și-a format-o despre propriii părinți, mai ales despre tatăl său. Dacă părinții săi au fost fericiți, iubitori, înțelegători și iertători, omului îi este mai ușor să intre într-o relație pozitivă și satisfăcătoare cu Dumnezeu. Însă, dacă părinții săi au fost reci și indiferenți, ar putea crede că Dumnezeu Se află undeva departe și nu Se interesează de el în mod personal. Dacă părinții l-au tratat cu mânie, ostilitate și respingere, va simți adesea că Dumnezeu nu-l va putea accepta niciodată. Și dacă părinții au fost greu de mulțumit, va avea sentimentul neliniștitor că nici Dumnezeu nu este mulțumit de el.” (pag. 23, 24)

Din povestirea prezbiterului, am înțeles că a avut o copilărie foarte nefericită. Pentru el, relațiile nu au fost ușoare. În cel mai fericit caz, dragostea părinților era neîndestulătoare, nedeșluită și, uneori, absentă – cel puțin așa simțea el. Probabil că părinții lui s-ar grăbi să spună acum că l-au iubit – i-au oferit un acoperiș sub care să stea, nu-i așa? I-au asigurat haine curate, hrană – poate nu atât de multă cât ar fi dorit el – însă vremurile erau aspre. Și așa mai departe. Poate că ambii părinți au fost nevoiți să lucreze în afara căminului pentru a acoperi cheltuielile casei. Poate că mai aveau și alți copii de îngrijit; poate că aveau o familie atât de numeroasă, încât nu aveau cum să le ofere dragoste tuturor.

Important este că băiatul nu s-a simțit iubit, iar acel sentiment a persistat. Timpul a trecut, iar sentimentele negative s-au cuibărit în sufletul lui.

Este greu să iubești, dacă nu te simți iubit. Este ca și cum ai încerca să storci apă dintr-un burete uscat și sfărâmicios. Nu este nici un strop de apă de dăruit – nici măcar atâta umezeală cât să păstreze calitatea buretelui. Faptele prezbiterului arătau imaginea pe care o avea despre sine însuși, despre oameni și relații și, în ultimă instanță, despre Dumnezeu. Nu se simțea iubit. Nu putea iubi. Nu avea nici o legătură cu dragostea. Se

afla între oameni ne iubitori, înaintea unui Dumnezeu lipsit de dragoste. Devenise pentru comunitate ceea ce fusese pentru el tatăl său – un om aspru, dictator, pretențios, ne iubitor. Nu putea vorbi despre dragostea lui Dumnezeu, pentru că nu-L cunoștea ca fiindă iubitoare. Gândiți-vă: era incapabil să intuiească, să prindă sensul mesajului principal din Biblie: „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4,8.16). „Se spune că Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei”, se plângea el. „Se spune... dar nu L-am cunoscut niciodată ca pe un Dumnezeu al dragostei”. Confirma că alții cunosc un Dumnezeu al dragostei, însă acest lucru nu avea nici o rezonanță în sufletul său.

Aspectul încurajator din experiența prezbiterului este că mărturisirea pe care a făcut-o în ziua aceea a constituit o piatră de hotar pentru liderul cel ursuz, împovărat de ani și de neîmpliniri. Ascultându-și propria istorisire despre copilărie, a reușit să conștientizeze o parte

din problemele sale de caracter și efectele negative ale influenței sale asupra comunității. Pastorul care l-a vizitat a plecat din district curând după aceea, însă un alt pastor, care a cuvântat la înmormântarea prezbiterului, a recunoscut că acesta devenise un om mult mai sensibil.

Să ne întâlnim cu Tatăl ceresc

Mă gândesc la cei care au avut o viață asemănătoare, care ar putea spune asemenea prezbiterului „Nu știam că Dumnezeu este dragoste” sau „Îmi doresc să-L cunosc mai bine pe Dumnezeu”, „Aș vrea să simt mai mult din dragostea Sa”, „Și eu am copii și doresc să aflu cum i-aș putea ajuta să Îl cunoască pe Dumnezeu ca pe un Dumnezeu al dragostei”. Poate că problemele de acasă și chiar de la biserică ți-au întunecat imaginea despre Dumnezeu, te-au izolat de căldura răspândită din dragostea Sa și te-au lăsat rece. Din păcate, mulți tineri au primit mesaje încurcate despre Dumnezeu și despre viața spirituală, fie de la părinți, fie de la pedagogi, profesori sau chiar de la mentorii lor spirituali. Pe măsură ce au crescut, unii au rămas totuși în biserică, încercând să ducă o viață spirituală normală. Unii și-au pierdut interesul, dar nu au renunțat cu totul. Alții, ajungând la un punct de răscruce, s-au rupt de biserică. A fost prea greu să-L cunoască pe Dumnezeu așa cum este – dragoste.

Am avut privilegiul să-l botez pe tatăl meu cu câțiva ani înainte de moartea sa. Începând din tinerețea sa până la vreo douăzeci și cinci de ani după ce am plecat eu de acasă, a evitat orice legătură cu religia, studiul Bibliei, rugăciunea și cu celelalte activități legate de biserică, mai ales de Biserica Adventistă – biserica părinților lui. Acum cred că aceia au fost ani foarte grei pentru el. Au fost ani grei și pentru cei din jurul său. Știam că tatăl și mama lui, respectiv bunicii mei, fuseseră foarte implicați și preocupați de viața bisericii pe când el era doar un copil. Părinți sau biserică, biserică sau părinți – lui îi erau totuna. În felul acesta, experiența de familie a lăsat urme adânci în sufletul lui, iar el a început să caute o cale de a rupe legătura cu părinții și

cu cei mai mulți dintre frați, implicit cu biserica.

Mai târziu, inima sa a fost atrasă de Dumnezeu, căutând împăcare. Un pastor sufletist, care îl cunoștea pe Dumnezeu, ca pe un Dumnezeu al dragostei, a sesizat dispoziția lui și a venit în întâmpinarea celei mai adânci nevoi din inima sa – nevoia de dragoste, duiosia, înțelegerea și iertarea lui Dumnezeu, nevoia de a se elibera de un trecut dureros și de a se împrieteni cu oameni care gustaseră din dragostea lui Dumnezeu. El a venit la tatăl meu, care era tâmplar și zidar, și i-a cerut ajutorul pentru construirea unei noi Biserici Adventiste. Tatăl meu îl plăcea pe omul acesta. Nu numai că a preluat proiectul de construcție, dar s-a implicat cu o asemenea dăruire, încât schimbarea care se producea în el a devenit evidentă. Cred că era pătruns de faptul că înălța o casă pentru Dumnezeu. După terminarea construcției, a început să participe la serviciile divine din comunitatea aceea. Nu după mult timp, într-o seară, tata m-a sunat și mi-a cerut să îl botez. În sfârșit! Ce bucurie!

Povestea prezbiterului, povestea tatălui meu... nu sunt neobișnuite. Sunt și alții care au rămas cu un gust amar în urma experienței trăite în cămin sau în biserică, de la care au așteptat mai mult. Poate și tu te simți folosit, asuprit sau doar trecut cu vederea și lăsat în uitare. Poate că din cauza imaginii despre familie și părinți îți este greu sau imposibil să te rogi, darămite să îl numești „Tată” pe Dumnezeu.

Aceste gânduri m-au urmărit pe când citeam invitația lui Ioan, ucenicul a cărui inimă rece a fost încălzită de dragostea lui Dumnezeu, manifestată în Hristos.

„Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții – pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viața care era la Tatăl și care ne-a fost arătată – deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtașie cu noi. Și părtașia noastră cu

Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri, pentru ca bucuria noastră să fie deplină.” (1 Ioan 1,1-4)

Atunci mi-a venit în minte următorul gând: Alături de noi, S-a mutat un Tată atent și iubitor. El deschide larg ușa, invitându-i pe toți trecătorii să intre. Acolo unde Se află El este dragoste! Dacă nu ai cunoscut dragostea până acum, o vei găsi aici. Ai nevoie doar să o guști și vei fi schimbat pentru totdeauna. El dorește să fie un altfel de tată pentru oricine a avut o viață grea, pe care încearcă să o lase în urmă. De fapt, casa Lui este deschisă tuturor. Au mai intrat și alții înaintea noastră și au fost încântați de ce au descoperit. Iată ce spune Scriptura:

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1,14).

Dumnezeu ne oferă experiența de familie prin cunoașterea Fiului Său, Isus. El este asemenea Tatălui (vezi Ioan 14,9). Profeții au folosit metafora „tată”. Dumnezeu era ca un tată pentru poporul Israel. Însă Isus L-a numit pe Dumnezeu „Tată”, descoperindu-le oamenilor, pentru prima dată în istorie, că Dumnezeu este un părinte care dorește o relație personală și apropiată cu fiecare om de pe pământ, ca fiu al Său. Domnul Isus dorește să ne ajute să-L cunoaștem pe Dumnezeu Tatăl Său drept Tatăl nostru (vezi Ioan 20,17).

Nu mai aștepta! Deschide Biblia și pășește alături de Isus prin paginile Evangheliei! Ascultă-L cum îți vorbește! Privește cum Ți-l descoperă pe Tatăl tău ceresc! Astfel vei simți în dreptul tău cuvintele: „Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?” (Luca 24,32).

Dumnezeu cunoaște fiecare împrejurare din viața noastră. Ne cunoaște foarte bine oriunde ne-am afla acum. Ne iubește cu o dragoste care durează. Prin Domnul Isus, Dumnezeu Se apleacă să-i șoptească la ureche oricărui om care trece prin momente grele acasă, la biserică, oriunde. „Te iubesc”, ne spune El. Acesta este adevărul. Te iubește. Poți avea încredere în lucrul acesta.

Cum să facem prezentările

Strigătul chinuit al bătrânului prezbiter: „Nu știam că Dumnezeu este dragoste” atinge inima fiecărui părinte. Aflând detaliile experienței sale, simțim că în căminul unde am crescut a lipsit ceva foarte important pentru un copil. Îmi pare rău că nu putem asculta sfaturile pe care prezbiterul acela și tatăl meu ar dori să le ofere părinților de azi. Însă Scriptura și experiența trăită ne învață lucruri care îi vor ajuta pe copiii de azi să-L cunoască mai bine pe Tatăl ceresc.

Să-L iubim pe Dumnezeu și să-I spunem ce avem pe suflet.

Într-un pasaj deosebit din Deuteronom, cu privire la educația copiilor, Moise scrie: „Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi...” (Deuteronom 6,5-7). Când eram copil, părinții mei obișnuiau să îmi spună: „Nu te lua după ce fac eu – tu să faci ce-ți spun eu”. În ciuda bunelor intenții, metoda aceasta nu da rezultate. Copiii urmează exemplul celor mai mari. Valorile se prind din mers mai mult decât se învață.

Dragostea la nivelul sentimentelor

Timp de mai mulți ani, am purtat în Biblia mea următorul comentariu făcut de fondatorul și crainicul de la *The Voice of Prophecy*, H. M. S. Richards, cu ocazia unei întâlniri la care am participat și eu: „Nimeni nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu decât dacă este iubit”. În Ioan 13,35, Domnul Isus arată că ucenicia înseamnă a iubi și a fi iubit. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”, a spus El. Oamenii

sunt flămânzi după dragoste. Studiile îndreptate spre cei care au încetat să mai participe la serviciile divine ale bisericii arată că acești oameni nu au căzut din pricina convingerilor. De fapt, mulți continuă să accepte învățăturile de bază ale bisericii și se consideră încă adventiști de ziua a șaptea, cel puțin din punct de vedere doctrinar. Atunci ce s-a întâmplat? De ce s-au retras? Ei spun că nu au găsit părtășie în biserică. Este important să cunoști doctrina credinței, însă părtășia împlinește mai mult nevoia de a avea relații în care să te simți apreciat și ocrotit (Fapte 2,42; 1 Ioan 1,3-7).

Unde învățăm despre dragoste? În primul rând, învățăm despre dragoste în familiile în care ne-am născut. Copiii au nevoie de părinți care să-și exprime dragostea la un nivel tangibil.

„Dacă părinții ar căuta să afle care sunt simțămintele copiilor și ceea ce este în inima lor, acest lucru ar fi un mare beneficiu pentru ei” (*Căminul adventist*, pag. 173).

De fapt, capacitatea de a iubi se dezvoltă cel mai bine la o vârstă fragedă. Am niște prieteni tineri, care îl învăț pe copilul lor de numai doi ani să vorbească în trei limbi. Tatăl îi vorbește în limba sa maternă, norvegiana, mama, în franceză, iar copilul învață engleza de la musafiri, de la colegii de joacă și la Școala de Sabat. Creierul în formare al unui copil are capacități fenomenale. La vârsta aceasta, dezvoltarea capacității de a iubi are condiții optime. Și cei mai în vârstă pot învăța să iubească, însă, asemenea deprinderii unei limbi străine, procesul tinde să devină mai dificil.

Cum să ne împrietenim cu copilul nostru

Părinții nu pot deveni „cei mai de gașcă” prieteni ai copiilor lor, deoarece se cuvine un anume respect între generații. Însă părinții pot și trebuie să devină prietenii copiilor lor – să stea de vorbă cu ei, să se joace împreună, să lucreze împreună și să petreacă un timp plăcut împreună.

Părinții trebuie să-și îndrume copii cu sfaturi înțelepte și plăcute. Fiind cei mai buni prieteni ai acestor tineri lipsiți de experiență, trebuie să-i ajute în reușita lor, pentru că a reuși înseamnă cel mai mult pentru ei.

Întreabă-te: Îmi place de tânărul acesta – de copilul meu? Probabil că termenul „a plăcea” sugerează mai bine prietenia decât verbul „a iubi”. Domnul Isus a cultivat prietenia cu ucenicii Săi. El le-a spus: „...v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu” (Ioan 15,15). Ucenicii puteau risca să fie ei înșiși, pentru că Isus le oferea înțelegere și acceptare deplină, făcându-i să se simtă iubiți pe deplin, cu toate defectele și calitățile lor. Mai târziu, au înțeles că Acela care îi iubea atât de mult, care Se împrietenise cu ei, era Însuși Dumnezeu, coborât în mijlocul lor (vezi Ioan 1,1-14). Când ne împrietenim cu copiii noștri, îi ajutăm să întrezărească ce înseamnă prietenia cu Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos.

Cum să oferim căldură căminului nostru prin relația de căsătorie

Când dragostea lui Hristos învaluipe relația dintre soți, parfumul ei se răspândește în toată familia. David și Vera Mace, fondatorii „Mișcării de îmbogățire a căsniciei”, au scris: „Afecțiunea reciprocă dintre soț și soție va avea asupra familiei efectul unei centrale termice. Va menține relația dintre toți membrii familiei într-o atmosferă plăcută și tihnită” (Mace, 1985, pag. 109).

Ellen White a încurajat exprimarea gingășiei și afecțiunii între soț și soție. Observați influența directă pe care căldura aceasta o poate avea asupra copiilor: „Dacă nu ar face altceva decât să continue cultivarea acestor atenții minore, dar care hrănesc iubirea, soțul și soția ar fi fericiți în societatea prietenilor lor și ar exercita o influență sfântă în familiile acestora” (*Minte, caracter și personalitate*, vol. 1, pag. 167).

Aceste atenții minore dintre soți, care hrănesc dragostea, pot fi:

- cuvinte amabile, de apreciere, o atingere dragăstoasă, un zâmbet fericit, schimbat în prezența copiilor;
- un bilețel sau o felicitare adresată soțului, despre care să știe și copiii sau care să fie citită în prezența lor;
- un dar primit și desfăcut în prezența copiilor – poate o surpriză romantică pregătită pentru soț în prezența copiilor.

Chiar în cazul în care copiii au rămas în grija unui singur părinte, în urma unui divorț, ei urmăresc

încă relația dintre foștii soți. Copiii au nevoie să vadă că părinții lor se poartă respectuos unul cu celălalt.

Cea mai bună prezentare

Evanghelia după Ioan surprinde exuberanța lui Andrei în momentul întâlnirii cu Mântuitorul. Primul lucru pe care l-a făcut Andrei a fost să-l caute pe fratele său Simon (Ioan 1,40-42). Andrei a reacționat cu entuziasm când a aflat că Isus era Mesia. Așa se poartă cineva care are de dat vești bune. Acestea nu pot fi ținute doar pentru sine – ele trebuie să fie împărtășite pur și simplu celor dragi și apropiați. Andrei nu s-a rezumat la un anunț; el a făcut în așa fel, încât să îl poată prezenta pe Simon Domnului Isus (pe care Mântuitorul l-a numit „Petru”). Un raport entuziast despre Isus și o prezentare a Sa personală – ce mod simplu de a împărtăși Evanghelia copiilor din căminul nostru! După momentul acela, Andrei s-a retras în umbră. De aici înainte, între Petru și Domnul Isus s-a înfiripat o relație aparte. Părinții sunt ucenici care formează ucenici. Cea mai importantă misiune a noastră este să le facem cunoștință copiilor noștri cu Tatăl lor ceresc.

Concluzie

Copiii din căminul nostru pot fi adesea trecuți cu vederea, pentru că nu considerăm că merită efortul nostru de a le prezenta Evanghelia. Greșim dacă avem impresia că ei vor absorbi pur și simplu spiritualitatea din familie. Să nu credem cumva că acest lucru este de la sine înțeles. Deși este adevărat că tinerii și copiii învață imitând un model, este la fel de adevărat că acești membri plătânzi din familia Domnului au nevoie să li se acorde atenție și ocazii de a-L cunoaște personal pe Dumnezeu. Așadar, să ne luăm angajamentul de a le dedica timp și eforturile noastre, pentru ca și urmașii noștri să îl cunoască pe Tatăl lor ceresc și să devină oameni ai credinței.

Ron Flowers, director al
Departamentului Slujirea Familiei,
Conferința Generală a Bisericii
Adventiste de Ziua a Șaptea

Traducere Oana Ghiga

Femeia de azi

Pe măsură ce înaintăm în vârstă, experiența modifică viziunea conceptelor noastre într-un mod imperceptibil, dar sigur. Visurile își întind aripile sau, dimpotrivă, rămân undeva uitate, abandonate și acoperite de praf. Sentimentele se cristalizează și se maturizează. De la o clipă la alta, viața se schimbă. Trăim într-o permanentă schimbare a lucrurilor care ne înconjoară și, pe măsură ce spațiul se modifică, microspațiul propriei noastre persoane se adaptează, luând noi valențe.

Un copil se naște, apoi copilăria, adolescența și maturitatea se succed rapid. Milioane de oameni trec prin aceeași succesiune. Milioane de oameni se află acum într-una dintre aceste etape. Din aceste tranziții succesive, simultane sau consecutive, se evidențiază un tipar flexibil. Se desprind tipologii feminine și masculine. Imaginea femeii care transcende timpul se conturează diferit de la un secol la altul. Deși pare mereu alta, ea e aceeași, într-o permanentă maturizare.

Care sunt standardele femeii de azi? Acum câțiva ani, a fi o bună gospodină reprezenta un atu, astăzi o slujbă bine plătită reprezintă mai mult. Femeia își poate cumpăra timp pentru ea. Frumusețea nu mai ține de numărul kilogramelelor sau al ridurilor, ci de independență. O femeie independentă e o femeie frumoasă. Frumusețea însă nu se rezumă doar la aspectul exterior, ci și la cel interior, de aceea independența morală, lipsa principiilor, nu poate fi justificată. În absența unei relații personale cu Dumnezeu, sufletul se degradează și se deteriorează. Permanentă comunicare dintre om și divin asigură modelarea unei identități reale, cu standarde autentice. Dar mai mult decât o identitate, Dumnezeu asigură fiecărei persoane o misiune.

Care este misiunea femeii de azi? Misiunea incontestabilă a femeii este aceea de mamă, dar, trecând dincolo de aspectele fiziologice care dau greutate acestei afirmații, misiunea ei înseamnă mult mai mult. Dezvoltarea personală, crește-

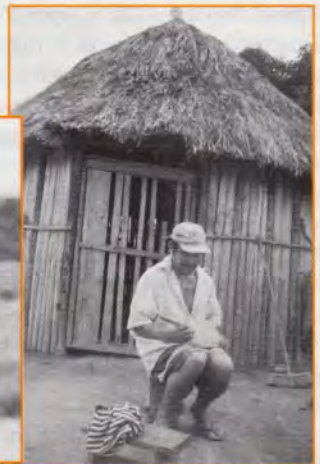
rea spirituală sunt elemente care completează o persoană, oferindu-i un statut, o identitate, un sens. Femeia este în primul rând responsabilă de propria ei creștere și împlinire. A da naștere unei vieți implică responsabilitatea unui exemplu demn de urmat. Totuși, nu trebuie să ne limităm doar la atât, dacă este ceva ce trebuie adăugat neapărat misiunii noastre. Aceasta este perspectiva. Femeia a greșit prima oară, neglijând consecințele păcatului ei, și lucrul acesta a afectat umanitatea întreagă. Ar fi o greșală să minimalizăm din nou efectele unei vieți neprihănite asupra celor din jurul nostru. Femeia este astăzi un participant activ al societății și, cu atât mai mult, ea trebuie să devină o forță și în sânul bisericii. Calitățile și darurile fiecăreia nu trebuie lăsate să dormiteze. Sensibilitatea, inteligența, simțul practic al femeii trebuie simțite atât în familie, cât și în contextul mai larg pe care îl reprezintă biserica.

Privind în trecut, nu putem să nu vedem că, indiferent de contextul social al vremurilor, femeia a avut întotdeauna o poziție și o misiune bine definite. Nu a fost nevoie de un curent feminist, pentru ca Estera să influențeze decizii politice sau pentru ca Debora să fie judecător. Rut, o piatră fundamentală în genealogia sacră, Ana, lochebet, Eunice, modelatoare ale caracterelor, Priscila cea care l-a învățat pe Apolo adevărul, Tabita, renumită pentru caritate, toate își pot găsi echivalentul în femeia de azi. Cum vom transforma noi însă femeia de azi în femeia de mâine? Va fi contribuția noastră importantă și demnă de darurile pe care Dumnezeu ni le-a lăsat? Ne apropiem de încheierea timpului, dar cum ne va găsi acest moment? Transformarea imperceptibilă a concepțiilor și a acțiunilor va fi spre maturizare sau dimpotrivă spre o involuție prin stagnare? Răspunsul la această întrebare va reflecta gradul în care fiecare dintre noi își va îndeplini misiunea. Trebuie să fim conștiente de importanța contribuției individuale care conturează o misiune generală ce a existat dintotdeauna, având o importanță covârșitoare în derularea istoriei. Importanța ei constă în complementaritate. Dorința lui Dumnezeu a fost aceea ca omul să nu fie singur. Eva a adus frumusețe și sprijin, putere și gingașie.

Trebuie să primim chemarea lui Dumnezeu de a completa și desăvârși lucrarea Sa. Răsplătirea va veni atât în viața aceasta, cât și în cea veșnică. Acțiunile noastre de astăzi pot influența viitorul apropiat al copiilor, soților, prietenilor și cunoștințelor, dar și viitorul veșnic. Femeia de azi este cea care lucrează pentru viitorul veșnic. Este cea care, păstrând vie experiența trecutului, acționează în prezent pentru construirea viitorului. Femeia de azi trebuie să aibă perspectiva și viziunea divină.

Miriam Sândulache,
comunitatea Popa Tatu, București

Cu Dumnezeu în junglă

STELIANA BANCU

Ai încercat în ultimul timp să deschizi ochii? Nu greșesc, ci asta este întrebarea mea. Indiferent de răspuns, deschide-i, te rog, acum, măcar puțin — și ai să vezi intoleranță, indiferență, grabă, ură și tristețe. O lume în care fiecare om aleargă să câștige, să-i fie bine, să ajungă unde și-a propus... cu orice risc. Oamenii mor, copiii plâng, iar durerea din ochii bolnavului nu mai impresionează pe nimeni.

În această viață, în această cursă de întreceri, aici, acum, deschide, te rog, ochii. Oare numai atât așteaptă lumea de la viață?

În contextul acesta, care are, fără îndoială, numele de „realitate”, am fost uimită să aflu că există un mod de viață diferit, unic. Un fel de a fi, pentru care merită să trăiești. Nu credeam că se poate găsi acea satisfacție a împlinirii pentru care, de cele mai multe ori, luptăm cu înverșunare... nu credeam că împlinirea se poate găsi prin simplul fapt de a renunța... la tot ce ai (să fie oare simplul acesta cel mai dificil?).

M-au învățat această lecție șapte tineri, în Sabatul trecut, când am fost la Institutului nostru de la Cernica. Bucuria din ochii lor, zâmbetul, împlinirea... acea fericire care se vede în ochii îndrăgostitului adolescent, m-au ținut pentru trei ore din programul după-amiezei „fără respirație”. Poate așa ai rămâne și tu, cititorule, ... „fără

respirație”, dacă ai putea să te aduc puțin în mijlocul lor... ca să-ți povestească ce e fericirea.

Povestea aceasta a fericirii lor începe cu un singur cuvânt... Rugăciunea. Adrian Nae, Vlad Petrea, Elida Cataramă, Daniel Oncia, Cătălin Filipoiu, Florin și Otilia Schimbischi, împreună cu grupa lor de rugăciune, au înțeles că fără fapte credința lor nu are rost. Așa că totul a început când unul dintre ei a luat în mâini doriința lor și a spus: „Iată-ne, trimite-ne, Doamne!” Gândul faptelor pentru Dumnezeu și pentru oameni a devenit, o dată cu diminețile petrecute împreună în rugăciune, doriința fiecăruia: „Doamne, aici sau în altă parte, trimite-ne!”

Răspunsul a fost America de Sud, Venezuela. „Scopul principal al plecării noastre în Venezuela a fost construirea unei școli în care să fie instruiți misionari locali. Jungla amazoniană găzduiește încă multe triburi cucerite, însă doar teritorial, nu și cultural. Eram conștienți că aveam mult de luptat pentru a-L aduce pe Dumnezeu într-un loc deschis pentru Satana. Evanghelizarea aceasta ne-a învățat atât de multe lucruri! În primul rând, aveam nevoie de bani pentru a pleca acolo. Oamenii aceia aveau nevoie de noi, așa că am făcut tot ce am putut pentru a strânge banii pentru 14 bilete de drum, pentru mâncare și pentru materialele de construcție. Suma de 21.000 \$ ne-a copleșit. Am hotărât ca fiecare membru să își plătească biletul. Am rămas doar 7 tineri în proiect, însă nu am renunțat.

Primul răspuns... 100 \$. Apoi 25 \$. Dumnezeu ne răspundea la rugăciuni și-I mulțumim că ne-a răspuns încet... puțin câte puțin. Aici am învățat încrederea în El. Cu emoție și uimire, ne amintim cum Dumnezeu deschidea inimile oamenilor înainte ca noi să le vorbim. Nu am cerut nici un ban. Spuneam oamenilor despre proiectul nostru, iar Dumnezeu vorbea cu ei în același timp... Așa au venit 3000 \$ și mai apoi 2000 \$. Dumnezeu poate deschide porți acolo unde noi nu vedem nici o cale...

Ajunși acolo, aveam să aflăm o lume cu totul și cu totul diferită de ceea ce ne imaginaserăm. Am locuit chiar la marginea junglei Chirikayen. În prima noastră dimineață acolo, am deschis Biblia: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma” (Luca 10,19). Dacă Biblia îți spune că Dumnezeu îți dă putere să calci peste șerpi și peste scorpii, asta înseamnă că ele există. Furnici mari (a căror mușcătură provoacă moartea în 24 ore), păianjeni, scorpioni, șerpi cu clopoței, animale sălbatice... au fost părți din viața noastră timp de 6 săptămâni. Însă toate acestea își pierdeau orice putere în ochii noștri atunci când vedeam bucuria oamenilor indieni în timp ce le vorbeam despre Dumnezeu. În fiecare dimineață, la ora 5, ne adunam împreună cu membrii Bisericii Adventiste de acolo pentru a vizita câte o persoană căzută de la credință sau descurajată. Apoi, tot în fiecare dimineață, la ora 6, aveam ora de rugăciune. Neavând o Biblie tradusă în limba tribului lor, oamenii erau nerăbdători să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. După-amiaza, ne întâlneam cu tinerii și copiii satului pentru a le povesti din Biblie.

Am privit cu bucurie la felul în care oamenii primeau Cuvântul lui Dumnezeu. Deși viața spirituală este diferit înțeleasă (gătitul în Sabat, dansul pe care membrii îl numeau „joc social”), oamenii așteptau să li se împărtășească adevărul din Scriptură.

Am întâlnit și oameni care erau sub puterea spiritelor lui Satana. Nu era nimic neobișnuit atunci când te întâlneai cu așa-numiții „vânători de oameni”. Și totuși, puterea lui Dum-

nezeu s-a dovedit a triumfa. Am înțeles că El îi iubește pe acești oameni și tocmai pentru asta a deschis toate porțile înaintea noastră.

Oameni de 60-70 de ani, care învățau literele numai pentru a citi din Biblie, tineri ce mergeau în fiecare zi în vizite... au fost uimiți când au aflat că îngerii lui Dumnezeu au vorbit unui om despre școala misiionară pe care am construit-o noi.

Am simțit în această perioadă că trăim mai mult ca oricând... ajutându-i pe oameni și încercând să aducem măcar o rază, măcar un strop din tot ceea ce înseamnă Dumnezeu. Acolo am învățat și am văzut cum arată, cu adevărat, un om sărac. Acolo am învățat că un gest de prietenie, cât de mic, poate aduce oamenilor mântuirea. Am învățat că viața asta n-are nici un rost, dacă în viața noastră nu e Dumnezeu. Am învățat să prețuim chiar și cele mai mici lucruri, ca fiind o binecuvântare, și că Dumnezeu nu ne uită niciodată. Chiar dacă de multe ori amână răspunsul, asta e doar pentru ca, mai târziu, să lucreze mai frumos, mai minunat... mai puternic. Cred că cea mai mare împlinire e să poți vorbi oamenilor despre Dumnezeu, și apoi să vezi bucuria mântuirii în ochii lor. Asta este fericirea!

Ai citit prietene? Ai auzit? Dincolo de toate aparențele, dincolo de prejudecăți și teamă, lumea are nevoie de noi! Lumea are nevoie de tine... de Dumnezeu... Tu ce răspunzi?

Deschide ochii! Deschide-ți inima! Lasă mireasma, bucuria, pacea, liniștea, binecuvântarea, răspunsul și culoarea cerului să-ți umple inima... Lasă-L pe Dumnezeu să te întrebe și tu să îi răspunzi: „Iată-mă, Doamne, trimite-mă!”

Steliana Bancu,
studentă, Facultatea de Jurnalism

William Johnsson în România

In primul rând, am dori să vă cunoaștem mai bine. Cine sunteți și care este misiunea dumneavoastră la Conferința Generală?

Numele meu este William Johnsson și sunt redactor-șef la *Adventist Review* – revista oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Această revistă este coordonată și publicată de către Conferința Generală, așa că biroul editorial se află la sediul Conferinței Generale și eu, ca redactor-șef, mă subordonez direct președintelui Conferinței Generale, Jan Paulsen. În ceea ce privește originea mea, pot să vă spun că m-am născut în Australia. Aici am obținut prima licență în domeniul chimiei. Am lucrat puțină vreme după absolvirea facultății, după care am primit cu bucurie chemarea lui Dumnezeu de a sluji biserica Sa. Am părăsit domeniul chimiei și am mers la seminarul adventist Avondale College pentru a mă pregăti să devin pastor. La o lună după absolvirea colegiului, m-am căsătorit cu Noeline Taylor, și, după trei săptămâni de la căsătorie, ne-am îmbarcat pe vapor și am plecat ca misionari în India. Aici am lucrat 15 ani, dintre care 12 am lucrat la școala Spicer College. În timp ce mă aflu în India, am absolvit un program de master la Universitatea Andrews și un program de doctorat la Universitatea Vanderbilt. Din India, am fost chemat să lucrez la Universitatea Andrews, ca profesor de Noul Testament și ca decan asociat la seminar. După 5 ani de slujire la Andrews, am fost chemat la Washington D.C., ca să lucrez ca redactor-șef asociat la revista *Adventist Review* timp de 2 ani, iar în ultimii 22 de ani, am lucrat ca redactor-șef al acestei publicații. De asemenea, am avut responsabilitatea de a coordona toate aspectele revistei în întreaga lume.

Care este scopul vizitei dumneavoastră în România?

De câțiva ani, am avut intenția să vizitez România pentru a cunoaște motivele pentru care biserica din România este așa de puternică. Pastorul Adrian Bocăneanu m-a invitat în repetate ocazii, dar de fiecare dată a intervenit ceva care m-a împiedicat să vin. În cele din urmă, am reușit, așa că acum mă aflu în această țară așa de frumoasă. Desigur, vizita mea în România este un bun prilej de a scrie un articol în *Adventist Review* despre biserica de aici. Acest articol va fi publicat în ediția internațională, care va fi tradusă în diferite limbi și va circula în toate bisericile noastre din lumea întreagă.

Ce ne puteți spune despre revista *Adventist Review*, pe care o conduceți. Cui se adresează și care este rolul ei în cadrul misiunii bisericii?

Această revistă este făcută, în principal, pentru membrii Bisericii Adventiste, ca să aducă inspirație și informație pentru biserica din întreaga lume. Atunci când alcătuim revista, avem

în vedere patru aspecte principale: hrana spirituală, mesajul și misiunea bisericii, diversitatea și dialogul cu cititorii.

Revista a fost mai întâi strădania oamenilor care au devenit cunoscuți ca adventiști de ziua a șaptea, în jurul anului 1848, când erau aproape 100 de credincioși. Ellen White a primit o viziune și i-a spus soțului ei că Dumnezeu i-a descoperit că trebuie să înceapă publicarea unei mici reviste. Ea a spus că această revistă va fi mică la început, dar influența ei va crește și se va extinde în lumea întreagă, asemenea razelor de lumină.

Scopul revistei pe care a început s-o publice James White a fost acela de a-i uni pe credincioșii adventiști, risipiți la vremea aceea în multe locuri, și de a-i încuraja în speranța celei de a doua veniri a Domnului Hristos. Ea conținea articole care hrănesc spiritual și vești despre dezvoltarea misiunii bisericii. Deși au trecut mulți ani de atunci, revista își păstrează și astăzi scopul și rolul ei în misiunea Bisericii Adventiste.

Ce planuri aveți pentru viitorul revistei?

Adventist Review a suportat cele mai mari schimbări în timp ce James White fonda revista. În octombrie 2004 Consiliul anual al Conferinței Generale a aprobat un plan pentru o mare extindere a acestei reviste. Vom dezvolta o nouă ediție internațională care va fi tipărită simultan în câteva locații din lume. În fiecare lună, 1 milion de reviste vor circula în limba engleză, iar câteva diviziuni o vor traduce și în alte limbi pentru a circula în câmpurile lor. Eu aștept ca mai mult de 5 milioane de adventiști să citească această nouă ediție în fiecare lună. Această ediție va fi numită, probabil, *Adventist World*.

Care este mesajul dumneavoastră pentru cititorii *Curierului Adventist*?

M-am bucurat foarte mult de această vizită. De mult am dorit să vin aici, însă acum am cunoscut România personal și mă întorc acasă cu multe binecuvântări. Deși vizita mea a fost scurtă, am văzut o mulțime de lucruri: am călătorit în Moldova, apoi am traversat Carpații, în Transilvania. Oriunde am fost, am fost întâmpinat cu multă căldură și amabilitate. Vă mulțumesc!

Iubesc minunata voastră țară. Iubesc muzica voastră, îi iubesc pe tinerii voștri draguți și zelul vostru pentru Domnul, energia pe care o depuneți în dezvoltarea bisericii și în ajutorarea societății voastre, în împărtășirea veștilor bune despre Domnul Isus și revenirea Sa în curând. Priviți în sus! Ațintiți-vă privirea la Isus, pentru că „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filip.1,6). Maranatha!

Frumoasele aniversări

ADELA BANCAU BURCEA

Dintotdeauna, aniversările au făcut parte din viața noastră, readucându-ne în memorie ceva din frumusețile trecutului sau poate doar transpunându-ne prin imaginație, iar noi... încercăm parcă să gustăm puțin din vremurile trecute, trăind frânturi de istorie — istoria lucrurilor foarte puțin cunoscute, dar deseori resimțite, istoria unde trecutul și prezentul se întâlnesc.

Trăim cumva cu nostalgia trecutului, dar ce-am putea face pentru a reînvia speranța parcă apusă, pentru a ne face inima să zvâcnească de dragul lui Hristos, pentru a face să vibreze în noi dorul de casă...

Privind în trecut, primim putere să trăim prezentul, să dorim viitorul. Putem învăța ceva din greșelile trecutului sau putem să ne bucurăm că alții au trecut deja pe-aici, bătătorindu-ne calea.

Acestea sunt numai câteva dintre gândurile inspirate de evenimentele care au avut loc la Cernica, în perioada 3-4 decembrie, în cadrul unui program — „Aniversăm împreună” — ce a fost organizat de Institutul Teologic Adventist în colaborare cu Centrul Adventist de Resurse și Documentare, dedicat împlinirii a 135 de ani de adventism în România (1869-2004), 140 de ani de istorie adventistă în Europa (1884-2004), 160 de ani de la dezamăgire (1844-2004), 75 de ani de misiune externă (1929-2004) și 80 de ani de școală adventistă în România (1924-2004).

Cinci aniversări

Cinci aniversări, susținute de aceeași forță care a împins Evanghelia până la noi. Cinci evenimente legate unele de altele. Sesiuni științifice, simpozioane și colocvii au captivat atenția celor prezenți — intelectualul fiind îmbinat într-un mod armonios și constructiv cu spiritualul. „Aslanii”, „Obsedantele decenii”, „Istoria unei comunități” sunt câteva dintre subiectele de larg interes, care au fost prezentate în ziua de vineri. O prezentare a activității misionare a lui Constantin Tolici a fost susținută de către familia lui, care a vorbit despre zelul misionar și sacrificiile aceluia care a fost primul misionar român ce și-a extins lucrarea în afara granițelor țării, printre malgași. Ca o completare a unuia dintre programele aniversare — 80 de

ani de școală adventistă — a fost o expoziție de fotografii, cu promoțiile de la originile sistemului de învățământ adventist românesc și până astăzi și locurile unde s-a desfășurat activitatea de învățământ. Este evident cât de mult s-a dezvoltat sistemul educațional adventist, câte ramuri au luat amploare. Dar cât de receptivi sunt tinerii în adoptarea unei educații instituționale adventiste ne va spune domnul profesor universitar doctor Silviu Szentesi, rectorul Institutului:

„O parte dintre tineri nu sunt informați despre realitățile sistemului de educație adventist, iar în cadrul bisericii, nu există o cultură organizațională, prin care să fie promovate valorile educației adventiste. Cu toate acestea, există tineri foarte receptivi, care se îndreaptă spre o școală adventistă, iar creșterea lor pe toate planurile este mai vizibilă. Experiența lor îi face și pe alți tineri doritori să învețe într-o școală adventistă.

Într-o școală creștină, pregătirea pentru viață a tinerilor este mai bună decât într-o școală seculară. Aici mă refer la dezvoltarea capacității lor de a rezolva problemele acestei vieți, prin stabilirea unei relații cu Dumnezeu, cât și la viața viitoare. În cei patru ani de studiu, tinerii care poate nu au avut o relație matură cu Dumnezeu s-au schimbat foarte mult, pentru că există un cadru prielnic pentru acest lucru. Educația academică adventistă oferă posibilitatea dezvoltării tinerilor pe toate planurile, accentul căzând însă pe dezvoltarea spirituală și intelectuală.

Ce perspective există pentru dezvoltarea sistemului educațional în cadrul ITA?

Sistemul educațional academic adventist s-a dezvoltat mult în ultimii cincisprezece ani, dar este nevoie de o dezvoltare continuă prin înființarea altor specializări: turism în țări biblice, institutori, management, asistenți medicali, comunicare mass-media și dezvoltarea unor programe de master.

Tot cu această ocazie, a fost pusă la dispoziția tuturor o expoziție de materiale vechi: studii biblice, curiere, culegeri de texte, broșuri. Cei mai puțin tineri își aminteau cu nostalgie de vremurile în care cu greu se putea tipări: „Culegeam texte și băteam la mașină nopți întregi. Dar o făceam cu drag. Nu-mi era frică”. Le priveau cu atâta considerație și parcă se temeau să le atingă, ca nu cumva să sfărâme ceva din sfințenia lor.

„Suntem un popor al cărții, născut din Cuvânt, căci ne leagă Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare contribuim, într-un fel sau altul, la istoria poporului nostru advent” – au fost cuvintele de deschidere, adresate de fratele Silviu Szentesi, rectorul Institutului.

Mesaje din Cuvânt

Sâmbătă dimineața, studiul biblic din cadrul Școlii de Sabat a fost condus de fratele Daniel Nae: „Nu știu dacă această zi a fost planificată pentru a corespunde temei studiului de astăzi sau a fost Providență”, căci s-a dezbătut profeția despre „Cărticica dezamăgirii”, despre măreția unei dezamăgiri, completând unul dintre programele aniversare, dedicat celor 160 de ani de la dezamăgire. A fost un moment

de cunoaștere, de părtășie, de bucurie. O atmosferă plăcută a fost întreținută prin muzică și poezie.

Un profund mesaj spiritual a fost transmis de către fratele Adrian Bocăneanu. Ideea centrală a fost aceea că „Misiunea asigură orientare și unitate. Chemarea la misiune pune la probă caracterul nostru. Preocuparea per-

„Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât că vom uita cumva calea pe care ne-a condus Dumnezeu și învățăturile Lui din istoria noastră de până acum.”

(Ellen White, Mărturii, vol.9, pag.10)

manentă a lui Hristos a fost aceea de a smulge sufletele de sub stăpânirea lui Satana. Îndeplinirea misiunii nu depinde de instituții, ci de capacitatea fiecărui creștin de a dezvolta relații. Unii credincioși pot fi needucați, neșcoliți, dar în Hristos pot face o lucrare ale cărei urmări vor ține o veșnicie. Ajutându-i pe cei lipsiți, ei vor ține aprinsă, vie, energia inepuizabilă – aceea de a face bine altora. Pentru Hristos, facerea de bine era viață, sănătate. Până când nu e prea târziu, biserica aceasta, care este născută

din misiune, trebuie să I se alăture lui Hristos! Suntem dispuși ca, în sprijinul oamenilor care nu-L cunosc pe Dumnezeu, să suferim puțin, să lășăm eul nostru la o parte? Să nu lășăm 'nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia'!”

Ce-ai putea spune într-o propoziție despre venirea lui Isus?! Mai nimic. Ți-ar trebui volume întregi, în care să redai promisiunile biblice, să împărtășești gânduri, dorințe launtrice, simțăminte, doriri... și tot n-ai reuși să spui tot. Dar într-o singură propoziție?! Poate doar „Mulțumesc!” A fost un moment de introspecție când fratele Iacob Coman a pus întrebarea: „Ce-I vei spune lui Isus când Îl vei întâlni față-n față?”

Tema revenirii a fost continuată de către fratele Câmpian: „Îl mai așteaptă adventiștii pe Isus? Care sunt frământările noastre majore? Nu cumva revenirea lui Isus a devenit un fel de amenințare? Ce reprezintă pentru noi? Ce ecou au cuvintele: 'Iată Eu vin curând!' pentru noi? Oare voi fi gata pentru revenirea lui Isus?! Eu ce-I voi spune lui Isus când Îl voi întâlni?!”

Desigur, strălucirea Lui va face să pălească tot ce ni s-a părut „extraordinar” aici, extraordinar de greu, de dureros sau de frumos. Și în fața veșniciei, 75 de ani sau chiar 160 sunt ca un fir de praf pe o cumpănă. Totuși, acum și aici, aceste momente de amintire și rememorare sunt ocazii de reînnoire a încrederii, a nădejdi și a curajului. Nu ne temem de nimic, decât de a uita – și nu vrem să uităm.

Adela Bancău Burcea,
Editura „Viață și Sănătate”

„A VENIT UN OM...”

VALERIU PETRESCU

„A venit un om trimis de Dumnezeu: numele lui era Ioan. El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre Lumină.” (Ioan 1,6-8)

Primul capitol al Evangheliei după Ioan este o capodoperă literară. Dincolo de conținutul profund și fundamental pentru crezul creștin, autorul reușește o performanță artistică deosebită. Modul în care realizează împletirea mesajului doctrinar extrem de specific cu relatarea evenimentelor care poartă acest mesaj și-i dau viață este magistral. Evident că nu această măiestrie artistică constituie motivul gândurilor pe care vi le împărtășesc, ci profunzimea mesajului care își păstrează, peste veacuri, forța sa convingătoare.

Ceea ce atrage atenția la o lectură mai atentă este împletirea destinului celor două personaje care sunt descrise aici. Aproape nu-ți dai seama când firul narațiunii trece de la unul la celălalt și iarăși se întoarce la primul pentru a reveni la celălalt. Un personaj divin și unul uman: Cuvântul veșnic și întrupat și Ioan Botezătorul. Nu este întâmplător că Ioan este prezentat împreună cu Mântuitorul. Putem vedea aici esența Planului de Mântuire, în care Dumnezeu face totul pentru om, iar omul trebuie să colaboreze cu divinitatea în a vesti acest miracol.

De ce a ales Dumnezeu să se folosească de instrumente umane în vestirea mântuirii este un mister. Mai potrivii ar fi fost îngerii, în orice caz mai puternici în Cuvânt și mai consecvenți în purtare, ca să nu mai vorbim de puterea lor enormă și de disponibilitatea de a sluji. Cu siguranță că Dumnezeu ar fi putut face ca adevărul mântuitor să fie vestit prin mijloace supranaturale: cuvintele Evangheliei ar fi putut fi afișate pe firmament, așa încât orice om să le vadă și să le înțeleagă... Totuși, Dumnezeu alege oameni pentru aceasta! O mare cinste și o enormă responsabilitate!

Voi încerca să mă concentrez doar asupra celor trei versete care încep descrierea lucrării lui Ioan, fiindcă ele cuprind un scurt și complet tratat de evanghelizare.

A venit

Este sugestiv că, în timp ce despre Cuvânt se spune că „era” dintotdeauna, prezentându-l așa cum și este – veșnic – despre Ioan se spune că „a venit”, subînțelegându-se efemeritatea vieții omului și a influenței sale. De obicei, când spunem „a venit”, adăugăm și „s-a dus” sau „a trecut”. Ca iarba, ca floarea, ca o boare, așa este omul și viața lui... iar Ioan nu face excepție. Cu atât mai mare e cinstea care se face unui trecător prin lume de către Cel Veșnic.

Dar acest „a venit” mai sugerează un lucru fundamental: nu poate exista evanghelizare adevărată decât atunci când cineva vine spre semenii săi. Imobilismul, rămânerea într-o stare comodă, așezarea într-o poziție de superioritate este împotriva spiritului evanghelizării. De altfel, Însuși Cuvântul divin, deși „era” dintotdeauna, vine aici în lumea noastră pentru a ne mântui. Mai mult: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor...” (Filipeni 2, 6-7); „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...” (Ioan 1,14); „A venit la ai Săi...” (Ioan 1, 11).

Dacă dorim să îndeplinim misiunea lăsată de Hristos bisericii (Matei 28, 19-20), trebuie să venim la oameni, să ieșim dintre zidurile frumoaselor noastre biserici, să nu socotim ca un lucru de apucat faptul că suntem parte din poporul Său, să ne mișcăm către semenii noștri. Sensul evanghelizării este coborârea pentru a-i ajuta pe oameni să se ridice.

Un om

Această exprimare pare o banalitate. Ce poate fi mai insignifiant, atunci cât vorbim de veșnicie, decât un om? Biblia însăși descrie efemeritatea omului, asemănându-l cu iarba, floarea, suflarea, un abur etc. Și totuși, un om este

ceva desăvârșit, dacă ne întoarcem la momentul creației, când omul este făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Începem să înțelegem de ce Dumnezeu alege să lucreze prin oameni pentru alți oameni. Cine ar putea face mai bine această lucrare decât cineva care este asemenea semenilor săi și, în același timp, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Nu degeaba ambele dimensiuni ale statutului de om sunt subliniate în vorbirea curentă. Obişnuim să spunem: „un om, doar un om, ce mare lucru”, și în același timp rostim cu admirație: „ce om!” Ba mai mult, ne exprimăm nemulțumirea atunci când cineva ne dezamăgește: „hai, fii om!” Să nu uităm că Mântuitorul Însuși este numit Om. „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii...” (Isaia 53,3) Îl numește profeția. „Iată Omul!” (Ioan 19,5) rostește cutremurat Pilat.

Nu putem să lucrăm împreună cu Dumnezeu pentru salvarea semenilor noștri decât dacă suntem oameni, dar nu orice fel de oameni, ci după chipul și asemănarea Omului Isus Hristos. Uneori însă este o distanță mare nu doar față de acest model, ci chiar și față de modelul ideatic al semenilor noștri. E mare lucru să fii om și este esențial, dacă vrei să lucrezi pentru semenii.

Trimis de Dumnezeu

De unde să știu dacă și eu sunt trimis de Dumnezeu? Ioan era un profet și nu unul oarecare. Pot eu să cred că sunt trimis de Dumnezeu. Nu este cumva aceasta o încumetare? Cu siguranță că nu: „Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi...” (2 Corinteni 5,20). Nu numai că nu este o încumetare, ci este și o datorie față de Dumnezeu și de semenii. Este adevărat că această conștiință a faptului că vorbim din partea lui Dumnezeu este cutremurătoare, dar este, în același timp, o cinste deosebită.

Chemarea lui Dumnezeu se adresează tuturor celor care au gustat din harul Său. Ca unora care am fost curățați cu tăciunile arzând de pe altar, ni se adresează chemarea: „Pe cine să trimit și cine va merge

pentru Noi?” (Isaia 6,8). Rămâne doar ca răspunsul nostru să fie același: „Iată-mă, trimite-mă!” Simțământul chemării ce ne-a fost adresată este o dulce povară și un imbold irezistibil. La atâta onoare, nu se poate răspunde decât cu o deplină consacrare!

Numele Lui

Am trecut de multe ori peste acest amănunt și l-am considerat mai mult o necesitate stilistică decât un lucru semnificativ. Acum gândesc altfel. Numele reprezintă expresia formală a identității unei persoane. Atunci când vorbește despre Mesia, profeția folosește o mulțime de nume pentru a-L descrie. Numele ne dă identitate în fața semenilor. A fi adventist de

Rațiunea de a exista

a bisericii este să

mărturisească despre

Hristos și harul Său

mântuitor.

ziua a șaptea ne identifică drept ceea ce suntem și, pe baza acestei identități, suntem judecați. Semenii noștri au dreptul să știe cine suntem, ei au dreptul să judece dacă solia noastră are corespondență în viața noastră.

Numele pe care-l purtăm este unul dintre instrumentele cele mai eficiente de vestire a Evangheliei. Într-un moment de criză pentru societate, Avraam este numit „evreu” (Geneza 14, 13). Acest nume înseamnă mult pentru acei oameni disperați. Tocmai și-au văzut distrusă cetatea, au fost jefuiți și cei dragi ai lor au fost duși în robie. Dacă mai există o speranță, aceasta nu poate veni decât de la acest „evreu” care are un Dumnezeu atotputernic, care ridică altare pe oriunde merge, care nu se teme „să poruncească casei lui”, care trăiește în pace cu semenii. „Evreul” este acum cel spre care oamenii disperați își îndreaptă speranțele.

Există o tendință de a escamota numele pe care îl purtăm, acela de

advențiști de ziua a șaptea. Ca nu cumva oamenii să se poticnească, nu cumva să trezim prejudecăți, „să fim înțelepți ca șerpii...”. Numele nostru trebuie să fie valorificat, oamenii au dreptul să știe cine suntem. Ei trebuie să aibă la cine apela atunci când nenorocirile îi lovesc. Numele nostru este numele speranței și el trebuie cunoscut!

Ioan

Semnificația numelui în timpurile biblice este bine cunoscută. Ioan înseamnă: „Un dar bogat din îndurarea lui Iehova. Iehova este îndurător. Iehova S-a îndurat. Îndurare este Domnul. Cel miluit de Dumnezeu. Iubit de Domnul. Pe placul lui Iehova. Copilul îndurării. Bogat în har”. Ioan este o expresie a harului și a îndurării lui Dumnezeu. Nu putem să ne îndeplinim misiunea decât atunci când suntem umpluți de spiritul îndurării și când suntem pe placul lui Dumnezeu. Nu putem transmite o solie de har, dacă noi înșine nu avem milă de semenii noștri.

El a venit ca martor

Aici este esența tipologiei reprezentate de Ioan. Calitatea de martor este cea care dă valoare omului trimis de Dumnezeu. Martorul este valoros prin ceea ce știe și este capabil să transmită altora. Nu contează vârsta, situația materială, numărul diplomelor, poziția socială. Un martor este esențial pentru stabilirea adevărului. Nu degeaba Ioan, în prima sa epistolă, face apel la calitatea sa de martor: „...ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții... deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă...” (1 Ioan 1,1,3).

Un martor are valoare, dacă a văzut, a auzit, dacă a trecut printr-o experiență care l-a marcat. Statutul de martor pentru Dumnezeu, în conflictul universal dintre bine și rău, ne cere responsabilitate totală. Un martor duplicitar, un martor amnezic, un martor care nu are ce relata despre ceva la prima mână nu este, de fapt, un martor. „Voi sunteți martorii mei, zice Domnul, voi și Robul Meu pe care L-am ales...” (Isaia 43,10). Această alăturare onorantă este cu

atât mai împovăraătoare. Să fii martor pentru Dumnezeu împreună cu Isus Hristos, iată o cinste supremă ce se poate face unui om.

Misiunea noastră este explicit enunțată de Mântuitorul: „Ci voi veți primi o putere când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-mi veți fi martori...” (Fapte 1,8). Isus Hristos, Martor pentru Dumnezeu, Ioan Botezătorul, martor pentru Dumnezeu, fiecare dintre noi, martor pentru Dumnezeu! Cred că a venit timpul ca statutul de martor să fie asumat de fiecare dintre cei care poartă Numele lui Hristos.

Ca să mărturisească despre Lumină

Rățiunea de a exista a bisericii este să mărturisească despre Hristos și harul Său mântuitor. Orice altă activitate trebuie să se subordoneze acestui mandat. La ultimul comitet al Conferinței Generale, a fost reformulată misiunea bisericii noastre, scopul însuși al existenței ei: „Misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este să comunice tuturor națiunilor Evanghelia veșnică a iubirii lui Dumnezeu, în contextul celor trei solii îngerești din Apocalipsa 14,6-12, așa cum s-a descoperit în viața, moartea, învierea și slujirea de Mare Preot a Domnului Isus Hristos, să le conducă astfel încât să-L primească pe Isus ca Mântuitorul și Domnul lor, alăturându-se bisericii rămășiței Sale, și să-i formeze pe credincioși ca ucenici în pregătire pentru apropiata Sa revenire.”

A comunica sau a mărturisi despre Lumină rămâne nu doar misiunea bisericii, ca ansamblu, ci datorită fiecărui membru al bisericii, conform principiului preoției universale a credincioșilor (2 Petru 2,9). Trebuie să ne asumăm focalizarea vieții pe misiunea bisericii. Nu putem să credem că ne putem trăi viața în afara acestei misiuni.

Există o tentație căreia oricărei organizații îi este greu să-i facă față — aceea a pierderii sensului misiunii. Cu cele mai bune intenții, dorind să realizeze cât mai mult, orice organizație poate cădea pradă iluziei universale. Biserica nu face excepție. Există pericolul să uităm misiunea, din dorința de a face cât mai multe lucruri bune.

Biserica nu este o instituție socială, ci una spirituală. Ea nu este o instituție de imagine, ci de substanță. Parabola salvamarelor care s-au transformat în club este bine cunoscută. Rățiunea de a exista a bisericii este misiunea!

Pentru ca toți să creadă prin El

Această afirmație este cutremurătoare. Responsabilitatea pe care Dumnezeu a pus-o pe umerii martorilor Săi este copleșitoare. Ce se întâmplă dacă martorul nu-și îndeplinește misiunea? Condiționarea aceasta a noastră, ca unele pentru mântuirea oamenilor, este teribilă: „Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel. Când vei auzi un cuvânt care va ieși din gura Mea, să-i înștiințezi din partea Mea! Când voi zice celui rău: „Vei muri negreșit!”, dacă nu-l vei înștiința și nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta!” (Ezechiel 3,17-18).

Nu el era Lumina

Pare superfluu să se facă această precizare și totuși ea își are rostul ei. Suntem cu toții tentați să ne atribuim merite care nu ne aparțin. Suntem cu toții în pericol flagrant de mândrie. Dacă despre „cel mai mare dintre profeți”, cum îl numește Mântuitorul pe Ioan, se menționează apăsător că nu el era Lumina, cu atât mai mult pentru noi este necesar să ne reamintim mereu cine suntem. Tentația vedetismului, mirajul luminii reflectoarelor, simțământul de triumf personal atunci când Dumnezeu lucrează prin noi este o capcană extrem de comună.

Aici apare totuși un paradox. Mântuitorul avea să afirme: „Voi sunteți lumina lumii” și în același timp să precizeze: „Eu sunt Lumina lumii”. În ce măsură suntem sau nu suntem noi lumina? Evident că suntem lumină doar în măsura în care primim și reflectăm lumina care vine de la Dumnezeu. Pe măsură ce primim și transmitem lumină, devenim mai conștienți că nu noi suntem sursa și că: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3,30).

Trăim într-un veac al falselor valori. Notorietatea este socotită valoare, aparența este cotată drept substanță, gălăgia drept importanță și reușita un merit personal. Urmașii lui Hristos nu trebuie să uite că nu ei sunt Lumina și trebuie să-și aducă aminte că Acela al cărui Nume îl poartă a spus: „...și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima...” (Matei 11,29).

Sunt încântat de acest adevărat tratat de evanghelizare, cuprins în doar trei versete. Am încercat doar să vă sugerez câteva posibile subiecte de meditație. Dar nu trebuie să uităm că Dumnezeu așteaptă de la noi tot atât de mult cât a așteptat și de la Ioan. Pe măsura talanților care ne-au fost încredințați sunt și responsabilitățile noastre. Nu ni se va cere nimic mai mult decât ni s-a dat, dar nici mai puțin.

Valeriu Petrescu, director al Departamentului Școala de Sabat/Activități Laice, Uniunea Română

E TIMPUL să te decidezi!
să petreci o parte din vacanță/concediu
în serviciul altora.

Tin Ser V

...schimbă vieți. O poate schimba și pe a ta.

DANIEL CHIRILEANU

La trecerea lui împreună cu trupele, Napoleon Bonaparte a auzit dintr-o clădire un fel de cântec-bocet. Și-a întrebat consilierii:

- Ce este aici? Cine și de ce plânge?
- Acest loc este o sinagogă evreiască, i s-a

rspuns, sunt evreii care își plâng Ierusalimul, de 19 secole.

- Dacă cineva este în stare să-și dorească atât de mult patria, atunci sunt sigur că într-o zi o va avea.

Visul evreilor s-a împlinit când armata lui Mose Dayan a intrat în Ierusalim și a jurat că nu va mai pleca niciodată.

Se împlinise răbdarea. Trecuse vremea înstrăinării. „Acasă” avea din nou semnificație.

Numai că vai cât de departe era adevăratul „acasă” și câte jertfe pentru un coșmar din care nu s-au trezit încă. Pribegia nu s-a sfârșit, iar lacrimile nu s-au uscat.

Peste tot în lume, sinagoga mai ascultă dorul înțoarcerii într-o patrie pierdută. Încă de pe vremea exilului babilonian, credinciosul a mers la sinagogă cu speranța că cineva poate aduce măcar o vorbă, un cântec despre eliberare. Într-un fel, robia ne-a făcut un neprețuit cadou, un loc de întâlnire a unora cu ceilalți și împreună cu Dumnezeu. Și noi moștenim sinagoga. Iar cei purtați de rosturile vieții, departe de acasă, ale acestei lumi, vin la sinagogă ca un exercițiu de reidentificare cu moștenirea spirituală românească și cu aspirațiile adventismului, trudind în spațiul din care plecările par a fi o ocupație de bază.

La invitația pastorului Edwin Martin, am petrecut trei săptămâni în Canada, la Toronto. Casa de rugăciune a adventiștilor filipinezi din Toronto găzduiește întâlnirile unei părți a adventiștilor români din Ontario. În număr de aproape 60 de persoane, acest grup se adună pentru studierea Cuvântului și pentru părtășie. Fiecare participant aduce experiența de viață, experiențele spirituale mai vechi sau recente, întrebările și dorul după ceva ce s-a cuibărit în suflet o dată pentru totdeauna – Edenul. Este fascinant să constăți că, într-o eră a globalismului, câțiva români mai simt plăcerea în a se întâlni pentru a-și rosti în limba maternă crezul, rugăciunile și întrebările. De mult nu mi-a fost dat să văd o Școală de Sabat atât de vie. De la cei care se pot declara învățați și până la cei care dispun de un limbaj și de metode adecvate pătrunderii în profunzime a Cuvântului, cu toții trădeză interesul pentru adevăr și cunoaștere. Ca într-o familie, fiecare are curajul să întrebe, fiecare poate oferi un răspuns. Cât privește cântecul, se poate spune că este la el acasă. Pentru o grupă cu un număr ca al acesteia, cei dăruieți de Dumnezeu cu darul

cântării sunt foarte mulți și foarte talentați. De asemenea, și poezia este la ea acasă.

Totul parcă decurge în afara timpului; nu există un timp restrictiv al studiului biblic, nu se pune problema scurtării mesajului sau alte condiționări. Totul este considerat un dar și este primit ca atare.

Pe neobservate, s-a format un nucleu în care credincioși adventiști români, aparținând scriptic diferitelor comunități adventiste din Toronto, se simt legați de același spirit al adorării lui Dumnezeu. De la minutele de rugăciune cu care debutează întâlnirile și până la masa de părtășie constituită din dăruirea participanților, totul poate fi considerat un gest de plecaciune în fața Celui care poartă de grijă chiar și dincolo de hotare. Aici, întâmplările nu sunt întâmplări, ci providență. Fiecare ceas muncit, fiecare examen promovat, orice fereastră de casă și dramul de sănătate, toate sunt experiențe.

Ocroțirea și ajutorul nu sunt cuvinte înșirate mecanic în texte de rugăciune, ci sunt chiar esențiale. De la sosirea în Canada, fiecare zi este pentru credincioși o altă minune. Aici totul depinde de Dumnezeu și nu de cunoștințe, fonduri sau alte surse de sprijin. Viața parcă devine mai vie tocmai datorită acestei experiențe. Libertatea de a crede stă mereu în cumpănă cu libertatea de a uita, de a te pierde în mulțimea de oferte pe care le are continentul nord-american.

Dincolo însă de aspectul material și profesional, grupul de adventiști români simte chemarea misiunii Evangheliei.

Obiectivul acestui grup este formarea Misiunii advente române din Toronto. „Este firesc, spun ei, să existăm ca un loc de popas și regăsire spirituală pentru atât de mulți români care locuiesc pentru o vreme în această parte de lume. Privind la cascada Niagara, care este foarte aproape, și urcând în cea mai înaltă clădire din lume, te gândești că nu ești singurul care calcă prin aceste locuri și te bucură gândul că există o comunitate românească.”

La cei din Toronto, sentimentul misiunii este viu și chiar se manifestă. Până și părinții veniți la copii invită alți părinți sau rude la biserică. În fiecare Sabat, grupa se bucură să-i primească pe doritorii după Cuvântul Vieții.

Peste alergarea grijii de azi există o căutare, poate cu atât mai mare cu cât ei știu mai bine ca oricine că „acasă” este cu siguranță dincolo de orizont, în preajma Celui ce vine pe nori.

Daniel Chirileanu, director al Departamentului de Tineret, Conferința Moldova

Valoarea consilierii pastorale

SORIN SÂNDULACHE

*„Mă vei călăuzi cu sfatul Tău și apoi mă vei primi în slavi”
(Ps. 73,24)*

Survolarea domeniului

Există o oarecare ambivalență față de consiliere, care ar putea avea mai multe cauze: demonetizarea: „e ușor să dai sfaturi...”; imaturitatea socială, psihologică, economică a societății românești pentru consiliere și psihoterapie; absența unei infrastructuri academice și profesionale largi, care să acopere atât nevoile societății, în general, cât și ale bisericii, în special; caracterul empiric, fortuit, la nivelul bunului simț comun, al consilierilor confesionali, forțați mai degrabă de necesitățile consiliaților, intuind doar mecanismele consilierii, decât să le aplice în mod conștient și metodic; caracterul laborios al procesului de consiliere, necesitând timp, efort, implicare; eșecurile consecutive... și altele.

Acest material se adresează totuși, în primul rând, beneficiarilor procesului de consiliere. Persistă încă multă reticență în adresabilitatea față de profesiunile de suport și asistare, grație unor prejudecăți tradiționale. Este mult mai ușor, cel puțin psihologic, să consulți un stomatolog, internist sau chiar chirurg, decât un ginecolog, androlog sau sexolog. Pare mai confortabil și neutru să consulți un medic pentru o afecțiune organică, decât un consilier, psihoterapeut sau psihiatru. „Nu mă internați, vă rog, la nebuni...”. Un astfel de consult este considerat încă o înjosire, deși, în mod oarecum paradoxal, faptul că societatea românească nu are încă infrastructuri legitime de consiliere și psihoterapie este perceput ca o deficiență față de standardele uzuale ale civilizației, chiar și de către omul comun.

De fapt, consilierea are de-a face mai degrabă cu oameni relativ „normali” (dacă normalitatea n-ar fi atât de prost și greu de definit) și dacă tulburările psihice n-ar fi atât de frecvente, aproape ubiquitare (unele studii apreciază marile psihoze între 2-5%, tulburările de personalitate și fosta nevroză între 30-40% – ½ internați, ½ doar diagnosticați de psihiatru – alți 30-40% cu simptome psihopatologice nediagnosticate, datorită neadresabilității – dintre care ½ ușoare, iar cealaltă ½ accentuate). Adunând cifrele de mai sus, este clar că așa-numiții normali sunt într-o evidentă minoritate (10-15% pentru statisticile cele mai optimiste), normalitate care trebuie recucerită și menținută printr-un proces continuu.

Deși între consiliere, psihoterapie și psihiatrie nu există granițe abrupte, totuși domeniul lor este distinct. Consilierea vizează facilitarea potențialului latent al consiliatului în înțelegerea de sine, a mediului și a propriilor probleme, conducând la soluționarea problemelor și a eventualelor crize predominant extrinseci. Psihoterapia face același lucru în cazul unor pacienți a căror cauză a problemelor se află în ei înșiși, punând accent pe înțelegerea și restructurarea de sine, prin mijloace psihoterapice, variind de la o școală la alta, în timp ce psihiatria abordează tulburările psihopatologice prin mijloace medicamentoase, chimioterapice, fizio, socio și ergoterapice.

Nu vom continua această analiză, ci ne vom opri, așa cum o sugerează și titlul, asupra percepției comune a consilierii, asupra miturilor legate de aceasta și, mai ales, asupra virtuților reale ce țin de acest proces.

Mituri privind consilierea

Confrunțați cu problemele încălcite ale vieții, simțindu-ne depășiți și vulnerabili, de obicei ventilăm următoarele mituri comune, legate de consiliere:

- Consilierea este necesară doar oamenilor „săriți, țacăniți”, care au tulburări psihoemoționale grave.
- Consilierea produce modificări și restructurări profunde în propria personalitate.
- Un consilier bun poate și trebuie să-ți rezolve orice problemă cu care vii în cabinetul său.
- Principalul rol al unui consilier bun și eficient este acela de a-ți oferi cel mai competent și bun sfat.
- Cei mai mulți consilieri sunt în primul rând interesați să-ți schimbe convingerile și valorile, să te facă să gândești ca ei.
- În loc să fii ascultat, cei mai mulți consilieri nu rezistă tentației de a vorbi mult și a te obliga să le asculți perorațiile.
- Dacă, în extremis, ești nevoit să apelezi la un consilier, aceasta înseamnă că totuși ești un om slab.
- Consilierea trebuie să producă progrese rapide și schimbări majore, fără prea mult efort din partea ta.
- Consilierii trebuie să fie gata să facă alegeri, schimbări și să ia decizii în locul tău, imediat ce le ceri acest lucru; eventual, să-i determine pe ceilalți să se schimbe de dragul tău...

Indicațiile consilierii

- Sentimentul că propria existență, viață, ți-a scăpat de sub control.
- Ești nefericit din cauza întorsăturii pe care au luat-o lucrurile.
- Te simți blocat, incapabil să discerzi și să faci cele mai constructive alegeri, să iei cele mai bune decizii.
- Ești victima unor abuzuri.
- Nu vezi sau ți-ai pierdut sensul, orientarea și scopul în viață.
- Suferi de anxietate sau depresie cronică.
- Te simți înstrăinat de tine însuși și/sau de semenii.
- Ai suferit pierderi semnificative (materiale, decesul cuiva apropiat, sănătatea [boală incurabilă], poziția, prestigiul, șomaj, pensionare, etc.).
- Probleme, conflicte la locul de muncă sau la școală.
- Ești supus unui stres cronic sau rezultatelor acestuia.
- Ești victima discriminării sau opresiunii.
- Divorț sau ruperea unor relații semnificative.

Procesul consilierii

Consilierul profesional, ca un mentor, ne poate călăuzi să ne folosim propriile resurse lăuntrice. Un consilier cu adevărat competent nu va încerca să rezolve problemele în locul nostru. Dimpotrivă, el ne va instrumenta să facem față acestora în mod cât mai eficient. Ca un bun dascăl, el ne va „moși” până când vom înțelege situația în contextul ei, vom deveni conștienți de propriile opțiuni și preferințe și vom fi capabili să luăm o decizie, ba s-o ducem și la bun sfârșit. Răspunsurile ne aparțin. Consilierul ne va învăța cum să ne bucurăm de viață, respectându-ne valorile, convingerile, conștiința, principiile și standardele, cum să ne folosim propriile resurse, calități sau cum să devenim persoana către al cărui model ținăm.

Consiliatul este mai degrabă un colaborator, decât un subiect pasiv, care așteaptă să i se facă unele intervenții sau grefe. Consilierul facilitează cu mijloace specifice procesul de explorare de sine, de identificare a concepțiilor, a așteptărilor și a tipului de ajutor — scop către care tindem. Consiliatul și consilierul creștin beneficiază concomitent de mijloacele cadrului cultural iudeo-creștin, de valorile, idealurile și țelurile acestuia, de tezaurul de înțelepciune și experiență cu Dumnezeu al marilor oameni ai credinței, de comoara normativă a înțelepciunii divine, pusă la dispoziția noastră prin revelație generală, specială și personală, de o relație de comuniune cu Creatorul, Mântuitorul și Susținătorul nostru, prin Spiritul Sfânt, și, nu în ultimul rând, de privilegiul rugăciunii.

Iată deci că ultimul lucru pe care îl face un consilier bun este acela de a oferi sfaturi facile și superficiale, roade pripite ale unei atot-suficiențe

și atotcunoașteri, ignorând contextul consiliatului, vulnerabilitățile, rănilile, resursele acestuia și mai ales cadrul de referință în care acesta poate opera.

Dacă nu dau sfaturi, atunci ce fac consilierii cu adevărat buni? Ei sunt capabili să asculte și să identifice mesajele profunde ale consiliatului, vocea lăuntrică, subconștientă. Ei ne fac conștienți de aceste mesaje, ne transformă în propriii noștri terapeuți. Ne ajută să ne identificăm problemele lăuntrice, care au condus la hățișul problemelor exterioare, să aflăm cele mai convenabile modalități proprii de soluționare, să deliberăm, să decidem și să purcedem într-o manieră absolut personală și responsabilă la soluționarea lor.

Consilierii nu sunt chemați să ne spele creierile, să ne facă să renunțăm la propriile convingeri și credințe. Cu siguranță că acest adevăr al eticii și deontologiei profesionale nu invalidează specificul consilierii și psihoterapiei creștine. Consilierul pastoral nu face și nici nu poate să facă un secret din cadrul creștin în care lucrează, chiar cu un consiliat necreștin. Dar, dacă acesta a optat pentru cabinetul său, a făcut-o în cunoștință de cauză. El rămâne tot timpul liber să accepte sau să respingă, să compare, să evalueze și să decidă asupra opțiunilor pe care le are la dispoziție.

Rareori însă, principiile, cadrul consilierii și al psihoterapiei academice și profesionale vin cu adevărat în contradicție cu principiile creștine, fiind vorba mai degrabă de derapări radicale, de o parte și de alta, sau de puncte de vedere filosofice, care țin de premise și nu neapărat de mijloace și de metodologie. În orice caz, atât consilierul, cât și consiliatul creștin

vor rămâne fideli, loiali cadrului și principiilor creștine care, în compensare, oferă cele mai generoase și complete rezultate terapeutice, deoarece abordează atât rădăcinile cauzale, cât și mecanismele răului, biruindu-le prin bine, adevăr și frumusețe.

Consilierul profesional va aborda automatismele gândirii autodestructive și va ajuta la înlocuirea lor cu cele autoconstructive. El ne va ajuta să ne identificăm și să ne exprimăm liber simțămintele blocate: de bucurie, de mânie, de teamă, de vinovăție și de rușine, învățându-ne cum să procedăm de fiecare dată, în circumstanțele vieții reale, dincolo de spațiul securizat al cabinetului de consiliere. Modificările de concepție, de gândire, de simțire, pentru a fi cu adevărat eficiente, trebuie să fie vizibile în comportament.

Munca de consiliere, efortul terapeutic, este dificilă, atât pentru consilier, cât și pentru consiliat. Exerciții, aplicații practice în viața de fiecare zi sunt urmărite metodic. Confruntarea și soluționarea propriilor probleme ne solicită motivația, curajul și perseverența. Onestitatea față de sine, față de semenii și față de Dumnezeu nu este o îndeletnicire ușoară. Explorarea de sine necesită disciplină, îndelungă răbdare, tenacitate. Uneori, rezultatele întârzie să apară, ba chiar lucrurile par să meargă din rău în mai rău, când răni suferite vechi, supurate, sunt aduse la suprafață. Aceasta este însă condiția drenării, cicatrizării și vindecării lor.

Consilierea este un proces necesar al cercetării și descoperirii de sine, prin care ne așezăm în raporturi scripturistice și științifice cu noi înșine, cu Dumnezeu, cu semenii și cu mediul natural și social. El ne fortifică, ne conferă suplețea adaptării, ne capacitează să ne bucurăm de pace, fericire și echilibru, ne face stăpânii și slujitorii înțelepciunii profunde a spiritualității autentice, care vine de sus...

„Pacea lui Hristos... să stăpânească în inimile voastre și fiți recunoscători.

Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea.

Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții... cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inimile voastre.” (Col. 3,15.16).

Sorin Săndulache,
medic primar neurolog, București

Aprindeți focul!

Ați fost vreodată la o biserică închisă? Poate nu, poate da. Prima întrebare pe care ți-o pui în fața unei uși închise este: De ce? Poate nu era ziua sau ora potrivită, poate nu era program atunci sau poate nu funcționa.

Mi-au trecut prin cap gândurile acestea când, ajungând la biserica mea, în ziua și la ora potrivită, ușa era încuiată. Se mai oprea câte cineva și pleca derutat, pentru că nu știa ce se întâmplă. Era ușor de intuit după geamurile stropite – era în renovare. Stând în fața ușii încuiate, sufletul mi-a fost răscolit de o altă întrebare: Cum se simt cei care intră într-o biserică deschisă găsesc un loc liber, dar pe nimeni cu care să schimbe o vorbă în mulțimea adunată?

Acolo, în fața ușii, a început să se contureze un plan: de îndată ce se va redeschide biserica, să facem un legământ public cu Dumnezeu și cu noi înșine: „Biserica noastră nu va fi niciodată închisă, nimeni să nu se simtă singur, nimeni să nu fie străin”.

Într-o zi de toamnă târzie, când soarele își lua la revedere cu ultimele raze de la o săptămână plină, ne întâlneam într-o biserică frumoasă pentru ceea ce am numit-o „o zi de mulțumire și de părtășie”. Tineri și mai puțin tineri, părinți și copii, localnici și oaspeți veneau cu prinosul de mulțumire, dar și cu o curiozitate pe față. Ce va fi? Cum va fi? Cine sunt? Au venit?

Nu ne-a trebuit mult timp pentru a cânta și a ne ruga împreună, pentru a ne întinde mâna și a servi bunăvoință, invitații: „vii la mine” și promisiuni: „data viitoare”, ca să gustăm un strop de cum e în cer.

Am gustat cum e să spui fratelui sau surorii tale: „Mulțumesc, pentru că ești și faci lucruri normale, neștiut, neaplaudat”. Ne-am șters lacrimi de emoție și de recunoștință. Am plecat seara târziu, după o cină frățească.

Făcusem primul pas. Dar după aceea?... A urmat o săptămână de rugăciune deosebită. Focul a fost aprins și-l vrem arzând mereu.

Aș fi putut da nume de oameni și de locuri, dar nu o fac, pentru că vreau să vă provoc: Aprindeți focul la voi acasă! Nu trebuie să faceți lucruri nemaiauzite sau să investiți sume enorme. Ajunge doar o inimă așa cum e și o Flacăra de sus!

Mihaela Nedelcu, comunitatea Betel, Ploiești

Ziua Spiritului Profetic

Un Sabat întreg dedicat Spiritului Profetic – ocazie pentru membrii mai noi de a afla mai multe despre două lucruri care disting biserica rămășiței de toate celelalte: păzirea poruncilor și darul prorociei.

Și pentru cei mai vechi a fost un prilej de a afla lucruri mai puțin știute despre începutul bisericii și despre persoana care, cu modestie, s-a numit „serva Domnului”.

Vineri seara, s-a vizionat un fragment din documentarul despre viața serei White. Din serviciul divin din Sabat diminează, am înțeles cum manifestarea Spiritului Profetic a fost o împlinire profetică și providența care a transformat o dezamăgire într-o biruință. Programul de după-amiază, la care au participat tineri și mai puțin tineri, a fost o evocare a unor aspecte și secvențe-cheie din viața și activitatea lui Ellen White, făcând să răsună din nou solia extrem de actuală: „Dragi frați și surori, credem noi din toată inima că Hristos vine curând și că noi suntem în posesia ultimei solii de har, care mai trebuie dată unei lumi vinovate? Este exemplul pe care-l dăm ceea ce ar trebui să fie? Arătăm noi celor din jurul nostru, prin viețile noastre și printr-o conversație sfântă, că așteptăm apariția glorioasă a Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos, care va preschimba aceste trupuri stricate și le va face după trupul Său slăvit?” (*Experiențe și viziuni*, ed. 2002, pag. 118)

Alina Dorcea, comunitatea Labirint, București

Experiența ta, experiența bisericii tale

Care sunt experiențele pe care le-ați avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele?

Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa: Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București, e-mail: curierul@adventist.ro

Am avut privilegiul de a citi articolele scrise de fratele Bocăneanu în *Curierul Adventist*, în ultimele șase luni ale anului. Faptul că a ales să promoveze o serie de subiecte care ridică problema creștinismului autentic, vizibil în modul în care îi tratăm pe cei din jurul nostru, devine un motiv de optimism și bucurie.

Da, suntem încă la începutul drumului și fiecare dintre subiectele abordate implică o complexitate de care ne temem. Dar este un început.

Cu aproximativ două luni în urmă, participam la o conferință organizată de Conferința Generală cu privire la implicarea Bisericii Adventiste în comunitate. Iar datele pe care mi-am bazat prezentarea la acea conferință nu erau deloc încurajatoare.

Biserica Adventistă are o istorie în combaterea evangheliei sociale, pe care nu speram să o putem depăși vreodată. Dar iată, *Curierul Adventist* ridică problema șomajului, a îngrijirii persoanelor vârstnice, a ocrotirii mediului înconjurător, a foamei și a sărăciei, în mod direct, făcându-ne dintr-o dată responsabili pentru aproapele nostru. Folosind raționamente biblice și întărindu-le prin aplicațiile Spiritului Profetic, Adrian Bocăneanu ne provoacă la o restabilire a priorităților.

Cine este aproapele meu? Nu putem să nu ne punem această întrebare, atunci când parcurgem, rând pe rând, articolele sale. Cum se manifestă Hristos în noi? Care sunt responsabilitățile mele ca și creștin al ultimei generații, față de aproapele meu și față de Isus?

Marciana Popescu, Andrews University,
Berrien Springs, MI, USA,
decembrie 2004

Ziua de 26 august 1898, cât și cea de 11 august 1929 sunt pentru solia adventă din țara noastră zile istorice de o mare însemnatate. Doi misionari deschid o nouă epocă pentru vestirea soliei advente în această parte a lumii. [...] În ziua de 26 august 1898, adică cu 31 de ani în urmă, fratele I. F. Huenergardt a venit din America la Cluj, ca primul misionar. Fratele Huenergardt avea atunci 22 de ani. Nu l-a primit nici un frate adventist, căci pe atunci încă nu erau. Erau doar câțiva prieteni de adevăr, însă și aceștia împrăștiați în toată țara. Lucrarea sa se întindea în Ungaria, Serbia și în Balcani. În anul 1912, aceste țări au fost organizate în așa-numita Uniune Dunăreană, în care fratele Huenergardt a fost primul președinte. Domnul a binecuvântat lucrarea acestui pionier din sud-estul Europei în mod bogat. În anul 1914, la izbucnirea războiului mondial, în Uniunea Dunăreană erau mai mult de 3.000 de membri și 60 de lucrători misionari.

În ziua de 26 decembrie 1918, fratele Huenergardt a părăsit câmpul, care-i devenise atât de drag, și, după 21 de ani de muncă grea, s-a întors în America. [...]

După zece ani de absență, frații noștri au avut ocazia să-l revadă pe fratele Huenergardt, cu soția sa, în ziua de 7 august, când a sosit în Oradea Mare, unde s-a ținut chiar în seara aceea o adunare. Sigur că, în cursul acestor zece ani, lucrarea de aici a înaintat și a crescut foarte mult. Cei mai mulți frați, pe care îi vedea fratele Huenergardt în adunări, îi erau noi. Dintre cei vechi au rămas puțini în comparație cu cei mai noi veniți. Aceasta desigur nu l-a întristat. Mare i-a fost bucuria

și cu ocazia vizitării fiecărei comunități în parte, unde au avut loc adunări mărețe.

În ziua de 11 august, am avut în Timișoara o serbare foarte rară și însemnată. A fost serbarea de bun venit pentru fratele Huenergardt, primul misionar, venit din America la noi și în același timp o serbare de rămas bun pentru familia fratelui Constantin Tolici, primul misionar, care pleacă din România în Madagascar.

Școala Misionară a Uniunii Române este cea mai recentă în felul ei, în Europa. Ea a trimis deja un număr frumos de lucrători în câmpul nostru și acum, chiar unul dintre foștii elevi ai acestei școli merge ca misionar în Africa.

Fratele Constantin Tolici a venit în Banat, în toamna anului 1924, unde a lucrat la Timișoara ca lucrător biblic, secretar al departamentelor și în ultimul timp ca predicator. El a fost totdeauna dispus să primească învățături și gata pentru orice lucru. Domnul i-a și dat succes.

Bunul Dumnezeu să-i folosească pe servii Săi credincioși și pe viitor, în lucrarea Sa, binecuvântându-i în măsură bogată și păstrându-i întotdeauna sănătoși și voioși.

Timișoara, P. Herman

Curierul Misionar, nr. 11, 1929.

Acum 76 de ani în Curierul Adventist

Raport asupra adunării slujbașilor din județul Teleorman

În zilele de la 26-28 aprilie, a avut loc în orașul Alexandria și anume în localul nostru propriu, adunarea slujbașilor din o parte a județului Teleorman.

Ne-am bucurat nespun de prezența fraților: Ioan Bauer, președintele Conferinței Muntenia Vest, A. N. Darie, și Leon Bălan, secretarul departamentelor din Conferință.

Mânași de un sentiment al dragostei, frații din comunități au căutat să vină într-un număr cât mai mare, dând încă o dată dovadă de unitate a poporului lui Dumnezeu și că sunt gata pentru orice sacrificiu.

În fiecare seară, am avut conferințe publice cu proiecții luminoase, ținute de fratele Ioan Bauer și fratele Leon Bălan. Adunările de ziua, cât și cele de seara au fost vizitate de numeroase persoane, astfel încât la adunările de seara mai ales, au venit câte 300-400 de persoane, iar mulți

au fost nevoiți să asculte de afară.

În Sabatul din 27 aprilie, am primit o deosebită

binecuvântare. Au fost prezenți 146 membri, 128 vizitatori, 21 de copii, iar colecta a fost de 1139 de lei. [...]

După-amiază a avut loc întărirea, prin binecuvântare, a mai mult frați propuși pentru aceasta, în urma cercetării amănunțite făcută de frații Ioan Bauer și C. Florescu, împreună cu comitetul Conferinței Muntenia Vest și al comunităților și au fost admiși prin vot de către membrii comunităților respective.

Frații prezbiteri și primi-diaconi, care au primit această întărire prin binecuvântare, au fost: Ioan T. Drăgușin și Paraschiv Dumitrescu, din Alexandria; Alexandru Iancu și Florea Șt. Sandu, din Spătarei; Marin N. Chiriță și Petre D. Carnaru, din Peretu; Dumitru Lazăr și Gheorghe Pascu, din Voivoda; Dumitru Bușcă, din Secara; Petre St. Paun, din Licurici.

Ultima zi a fost folosită pentru departamente, iar fratele Bălan a căutat să îmbărbăteze pe fiecare în atribuțiile lui.

După-amiază, a urmat o foarte frumoasă producție a Cercului Tinerimii, iar seara a avut loc o conferință publică cu proiecții.

Apoi, cu mulțumiri către bunul Dumnezeu care ne-a dat pace, liniște și multe binecuvântări în aceste zile, ne-am despărțit, păstrând fiecare în sine un și mai mare dor de a-l servi Domnului.

C. Florescu

Curierul Misionar, nr. 7, 1929.

Sănătatea ta să sporească...

Ne aflăm la început de an, moment special pentru a lua noi decizii pe toate planurile. Sănătatea reprezintă un aspect foarte important. De aceea, educația pentru sănătate este o țintă potrivită pentru fiecare dintre noi. Creatorul S-a îngrijit să ne ofere, prin inspirație, principii de bază și atitudini de succes în educația pentru sănătate. Să le dăm atenția cuvenită.

(E.G. White, „Cum să fie prezentate principiile reformei sănătății” – extras din *Dietă și hrană*, Secțiunea XXV, partea a II-a)

1. Cunoaștere temeinică

• „Cei ce propagă principiile reformei sănătății ar trebui să cunoască bolile și cauzele lor, înțelegând că orice acțiune cu instrumentul omenesc ar trebui să fie în perfectă armonie cu legile vieții... Bărbații și femeile trebuie să fie informați cu privire la ființa omenească, pregătită de Creatorul nostru ca locaș al Său.” (*Dietă și hrană*, ed. 1999, pag. 577)

3. Consecvență, concordanță între vorbe și fapte, influență prin exemplul personal

• „Ar trebui să-i educăm pe oameni la întâlnirile noastre de tabără și alte întruniri cu participare numeroasă. Când sunt prezentate principiile reformei sănătății, ele să fie sprijinite prin exemplul personal. În corturile pentru luat masa și la restaurantele noastre să nu se găsească deloc carne, ci să se pună în locul ei fructe, cereale și legume. Trebuie să practicăm ceea ce-i învățăm pe alții. Când stăm la o masă la care se pune carne, nu trebuie să tăbărăm asupra celor care o folosesc, ci ar trebui s-o evităm și, când suntem întrebați care sunt motivele pentru care facem așa, să răspundem cu amabilitate de ce nu o folosim.” (*Idem*, pag. 579)

• „În legătura voastră cu cei necredincioși, nu îngăduiți să fiți abătuți de la principiile drepte. Dacă luați loc la masa lor, mâncați cumpătat și numai hrană ce nu tulbură mintea. Feriți-vă de necumpătare. Nu vă puteți permite să vă slăbiți puterile mintale sau fizice, pentru a nu deveni incapabili de a discerne lucrurile spirituale. Păstrați-vă mintea astfel încât Dumnezeu să o poată impresiona cu adevărurile prețioase ale Cuvântului Său... Învățați-i prin exemplul personal. Tăgăduirea de sine și biruința voastră asupra apetitului să fie o ilustrare a ascultării de principiile drepte. Viața voastră să dea mărturie despre influența sfințitoare și înnobilitoare a adevărului.” (*Idem*, pag. 582)

2. Viziune largă, echilibrată, evitarea extremelor

• „Ar trebui să ne amintim neconținut că obiectul lucrării misionare medicale este acela de a îndrepta atenția bărbaților și femeilor bolnavi de păcat către Omul de pe Calvar, care ridică păcatele lumii. Privindu-L, ei vor fi schimbați după asemănarea Sa.” (*Idem*, pag. 574)

• „Când dați învățătură despre principiile sănătății, păstrați viu înaintea minții marele obiectiv al reformei – scopul ei este de a asigura cea mai înaltă dezvoltare a corpului, a minții și a sufletului.” (*Idem*, pag. 573)

• „Domnul dorește ca fiecare pastor, fiecare medic, fiecare membru al bisericii, să fie atent să nu împingă pe cei ce nu cunosc credința noastră să facă schimbări bruște în alimentație, aducându-i astfel în fața unui test prematur. Înălțați principiile reformei sănătății și lăsați ca Domnul să-i călăuzească pe cei cu inimă sinceră. Ei vor auzi și vor crede. Domnul nu le cere mesagerilor Săi să prezinte minunatele adevăruri ale reformei sănătății într-un mod în care să aducă prejudiciu în mințile altora. Nimeni să nu pună pietre de poticnire înaintea celor care umblă pe cărările întunecate ale neștiinței. Este bine să nu fiți prea entuziași nici măcar când prețuiți un lucru bun, pentru a nu-i întoarce din drum pe cei care vin să asculte. Prezentați principiile cumpărării în forma lor cea mai îmbietoare.” (*Idem*, pag. 583)

4. Atitudini și metode pozitive

• „Înălțați principiile reformei sănătății și lăsați ca Domnul să-i conducă pe cei cu inima sinceră. Prezentați principiile cumpărării în forma lor cea mai atrăgătoare și răspândiți cărți care dau învățătură cu privire la viețuirea sănătoasă.” (Idem, pag. 577)

• „Îndrumați-i pe oameni să studieze manifestarea iubirii și înțelepciunii lui Dumnezeu în lucrările naturii umane. Îndrumați-i să studieze acel organism minunat, cel omenesc, și legile de care este guvernat. Aceia care văd dovezile iubirii lui Dumnezeu, care înțeleg ceva din înțelepciunea și bunătatea care rezultă din legile Sale și care văd rezultatele ascultării vor ajunge să privească datoriile și obligațiile lor dintr-un punct de vedere complet diferit. În loc să considere păzirea legilor sănătății ca o chestiune de sacrificiu sau tăgăduire de sine, ei o vor privi ca pe ceea ce este, de fapt, o neprețuită binecuvântare.” (Idem, pag. 573)

• „Trebuie să-i încurajăm pe cei bolnavi și suferinzi să privească la Isus și să trăiască. Lucrătorii să-L prezinte pe Hristos, Marele Medic, neîncetat înaintea celor cărora boala trupului și a sufletului le-a provocat descurajare. Puneți-i să privească înspre Acela care poate vindeca atât boala fizică, cât și cea spirituală. Spuneți-le despre Acela care este mișcat de înțelegerea neputințelor noastre. Încurajați-i să le lase în grija Celui care Și-a dat viața pentru ca ei să poată avea viață veșnică. Vorbiți despre iubirea Sa, spuneți despre puterea Sa de a salva.” (Idem, pag. 574-575)

5. Motivații înalte, temeinice, mature

• „Fiecare lucrător al Evangheliei ar trebui să simtă că a instrui pe oameni în principiile vieții sănatoase este o parte din lucrarea ce i s-a încredințat. Este mare nevoie de această lucrare, iar lumea este deschisă pentru ea.” (Idem, pag. 573)

„Este o mare nevoie de învățătură în ce privește reforma alimentară. Obiceiurile greșite de a mânca și de a folosi alimente nesănatoase nu sunt răspunzătoare doar într-o mică măsură pentru necumpătarea, crimele și nenorocirile care sunt un blestem pentru lume.” (Idem, pag. 572-573)

• „În tot timpul lucrării voastre, amintiți-vă că sunteți legați de Hristos, că sunteți o parte din marele plan de răscumpărare. Iubirea lui Hristos trebuie să curgă în viața voastră într-un șuvoi vindecător, dătător de viață.” (Idem, pag. 575)

• „Bărbați și femei deopotrivă trebuie conștientizați de datoria de a fi stăpâni pe ei înșiși, de nevoia purității, de eliberarea de orice poftă stricăță și obicei murdar. Ei trebuie să fie pătrunși de înțelegerea faptului că toate puterile minții și trupului sunt darul lui Dumnezeu și că este imperativ să fie păstrate în cea mai bună formă posibilă, pentru slujirea Sa.” (Idem, pag. 573)

6. Abordare integrală – informare teoretică (plan intelectual), sprijin frățesc (plan afectiv-emoțional), ajutorare practică (plan fizic) și deschidere spre spiritual

• „Numai metoda lui Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. El Și-a arătat simpatia față de ei, S-a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: 'Urmați-Mă!'

Este nevoie să ne apropiem de oameni prin eforturi personale. Dacă am petrece mai puțin timp predicând și mai mult timp în lucrarea personală de slujire, s-ar vedea rezultate mai mari. Celor săraci trebuie să li se ușureze povara, cei bolnavi să fie îngrijiți, cei intristați și cei care au pierdut pe cineva drag să fie mângâiați, cei neștiutori instruiți, cei lipsiți de experiență sfătuiți. Trebuie să plângem cu cei care plâng și să ne bucurăm cu cei care se bucură. Însotită de puterea de convingere, de puterea rugăciunii și de puterea iubirii lui Dumnezeu, această lucrare nu va fi și nici nu poate fi lipsită de roade.” (Idem, pag. 574).

Compilație de dr. Valentin Nădășan, director al
Departamentului Sănătate și Temperanță, Conferința
Transilvania de Sud

Proiectul

Scott Hanson închise ușa din spate fără să facă vreun zgomot, apoi se îndreptă în vârful picioarelor până la garaj. Umbra siluetei sale alunecă fără zgomot și deschise poarta garajului. „Dacă nu fac zgomot, nimeni nu o să mă întrebe ce caut aici”, se gândi el. Zâmbi satisfăcut și își trecu mâna prin părul ondulat, de culoarea nisipului.

Cu o seară în urmă, băiatul de unsprezece ani luase din magazie și din garaj trei biciclete, pregătindu-le pentru treaba de azi. Avea o bicicletă pentru fete, vopsită în alb și roșu, un model BMX, pe care umblase unchiul lui încă din tinerețe, precum și o Kuwahara stricată, pe care intenționa să o repare acum și să o folosească vara aceasta. Se gândise deja la toate: de la bicicleta alb cu roșu urma să ia frânele pentru Kuwahara, iar de la modelul BMX, roata de lanț și cricul. Grozav!

Scott fluiera ușor și începu să-și adune sculele. Îi plăcea să mesterească. „Am nevoie de unul sau două patente și de o șurubelniță”, se gândi el. Ah, desigur, și ciocanul este bun la dezmembrare. Cine zicea că nu-i isteț?

Zâmbind fericit, înșfăcă o pereche de mănuși de cauciuc, pe care le folosea bunica la grădinărit. Nu mai era nevoie să se curețe după aceea și, în plus, arăta ca un mecanic.

Acum, de unde să înceapă? Scott se așeză lângă bicicleta vopsită în roșu și alb. Avea să obțină cele mai bune frâne pentru bicicleta neagră. Îl încercă fugărit ideea că sora lui ar fi vrut poate să se mai plimbe cu această bicicletă. Dar se gândi imediat la altceva. Considera că se pricepe foarte bine la biciclete și se simțea deja om mare.

Bu! Se auzi ușa din spatele casei. Venea cineva. Oare avea să-l oprească din proiectul său? Era bunica.

– Neața, Scotty! îl salută bunica. Îți faci de lucru, care va să zică. Ce mesterești tu acolo? îl întrebă ea aruncând niște cutii goale la gunoi.

– Ei, e floare la ureche, răspunse Scott. În doi timpi și trei mișcări o să-mi fac bicicleta Kuwahara numai bună de mers.

– Bravo ție, spuse bunica îndepărtându-se.

Scott râsuflă ușurat. Se temea de modul cum ar fi reacționat bunicul sau unchiul, dacă ar fi văzut ce face.

—Dar nu știu de ce roata de lanț, pur și simplu, nu ieșea de la locul ei. „Ar trebui să cedeze la ciocan”, se gândi Scott. Bang, bang, zdrang! Uite c-a sărit. Însă, fără îndoială, ceva nu era în regulă. De fapt, roata era spartă. A luat în mână resturile, iar ochii lui albaștri s-au umplut de lacrimi de frustrare.

– Scott! (Era bunicul.) Ce tot faci acolo?

– Încercam să-mi repar bicicleta, bolborosi Scott.

– Încearca să o repari!? tună bunicul. Se pare că ai rezolvat-o de tot – și cu celelalte biciclete la fel!

Bunicul se aplecă să inspecteze pagubele.

– Nu te-ai gândit că surioara ta ar vrea să se mai plimbe și ea cu bicicleta? Ai lăsat-o fără frâne. Și ce-o să spună unchiul tău când o să vadă că i-ai zdrobit bicicleta? De ce nu te-ai sfătuit mai întâi cu mine?

– Am vrut să fie o surpriză, murmură Scott.

Văzându-l ingenuncheat pe podea, cu ochii în lacrimi, înconjurat de șuruburi, piulițe și lanțuri de bicicletă, bunicul s-a înduioșat.

– Se pare că avem ceva de lucru, oftă el.

A durat destul până au asamblat bicicleta vopsită în alb și roșu. Pentru BMX și Kuwahara, a fost nevoie de un drum până la service. În cele din urmă, toate cele trei biciclete au fost gata. În drum spre casă, Scott s-a uitat spășit la bunicul.

– Bunule, știi, m-am mai gândit și cred că nu sunt atât de isteț pe cât aveam eu impresia.

– Scott, începu bunicul, apoi își dresă glasul. Tu ești isteț. Numai că acum ești mai isteț decât înainte. Ne-am înțeles?

– Cred că am învățat ceva, spuse Scott. Data viitoare o să cer ajutor de la cineva, când o să văd că este prea greu pentru mine.

Scott știa acum că bunicul l-a înțeles și încă îl iubea.

Traducere Oana Ghiga

Ora familiei

Invită-ți familia la altar. Pregătește un joc tip Lego.

- Cere-le alor tăi să asambleze fiecare câte o mașinărie.
- Încercați să ghiciți ce a realizat fiecare.
- Cum a creat Dumnezeu Pământul? Cum putem noi să creăm lucruri?
- Atunci când greșim în lucrul nostru, cum ne privește Dumnezeu?

Seminarii de sănătate pentru angajații SNCFR - Craiova

În cadrul campaniei «Împreună pentru o sănătate mai bună», inițiată de Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie (ASEF), s-au prezentat seminarii în domeniul sănătății, angajaților Regionalei SNCFR Oltenia. Astfel, timp de patru zile, între 7 – 10 decembrie 2004, la orele de instruire locală, care se desfășoară în fiecare lună, am fost prezenți cu seminarul: «Ai grijă de inima ta, ajută-o dacă vrei să te mai ajute». În aceste zile, aproximativ 200 de persoane au beneficiat de informații de calitate și au avut posibilitatea să cumpere publicațiile noastre din domeniul sănătății.

În aceeași perioadă s-a hotărât montarea de standuri de sănătate în interiorul garilor.

Începând cu săptămâna trecută, s-a montat un stand de sănătate în interiorul Centrului Comercial Mercur, cel mai mare complex de acest gen din Craiova. Zilnic, câteva sute de oameni beneficiază de ajutorul voluntarilor ASEF și intră în contact cu publicațiile noastre. Urmează ca aceste standuri să fie amplasate și în alte centre comerciale din oraș.

Cristian Pumea, AARC Oltenia

La odihnă

Ileana Micu vede lumina zilei în data de 27 decembrie 1924, în familia Niță, în localitatea Ziduri, jud. Buzău.

În anul 1944, îl cunoaște pe Micu Alexandru cu care se căsătorește și împreună, timp de 61 de ani, împărtășesc bucuriile și necazurile vieții. Din căsătoria lor au rezultat 4 copii, pe care i-a crescut cu dragoste și dăruire.

În decursul timpului, a slujit în diferite ramuri ale lucrării în biserica Domnului și a fost o gazdă caldă și ospitalieră pentru mulți frați.

Încheie alergarea la data de 23 noiembrie 2004, cu deplină încredere în făgăduința revenirii Domnului care va restatornici toate lucrurile și o va chema la viață.

Întâlnirea pastorilor pensionari din Conferința Moldova

În zilele de 26-27 noiembrie 2004, după câteva zile de iarnă adevărată, pastorii pensionari din Conferința Moldova s-au întâlnit la Bacău cu membrii Comitetului Asociației Pastorilor Pensionari și conducea Conferinței Moldova. Această întâlnire a fost un dar special din partea lui Dumnezeu, oferit acelor care au slujit zeci de ani bisericii lui Hristos, mergând de multe ori prin ger sau viscol, prin arșiță sau noroi, dar având întotdeauna inimile pline de căldura dragostei divine.

Întâlnirea a început cu un moment devoțional, urmat apoi de ședința de lucru a Asociației Pastorilor Pensionari din această conferință. Agenda de lucru a avut în atenție susținerea misiunii și a lucrătorilor tineri din câmp, precum și aspecte specifice ale pastorilor pensionari. O contribuție specială la această întâlnire a avut-o fr. Gheorghe Panait, directorul Casei de Pensii a Bisericii Adventiste. Întâlnirea a fost marcată de un profund simțământ al prezenței și călăuzirii Duhului Sfânt, manifestat în întrebările, propunerile și discuțiile care au avut loc.

În Sabat, frații: Nelu Dumitrescu, Alexandru Timiș, Gheorghe

Alexandrina Venera Doroftei

s-a născut în București, în anul 1910. La numai 18 ani, rămâne orfană de mamă. Providențial, cunoaște biserica și adevărul destul de timpuriu, fapt care i-a adus îndrumare, mult sprijin și mângâiere în viață. La 20 de ani, încheie legământul, prin botez, cu Dumnezeu, apoi pleacă în Franța și în Elveția, unde studiază diferite discipline.

La invitația Uniunii Române, vine la Institutul Biblic de la Stupini-Brașov, unde predă studenților Dietetică, Hidroterapie, Educație Casnică și Puericultură.

Sora Venera se căsătorește cu tânărul Aristide Doroftei, pastor al Evangheliei, devenind soție devotată și mamă de excepție. A fost alături de soțul ei în activitatea pastorală până la pensionare. Împreună cu toată familia a emigrat în SUA.

La 30 martie, 2004, în vârstă de 94 de ani, adoarme în speranța întâlnirii

Panait și Gabriel Vasilescu au fost invitați să participe la serviciile de închinare la comunitățile: Bacău centru, Bacău Speranța, Șerbănești și Sărata. Ca o încununare a acestei întâlniri a fost programul din Sabat după-amiază, la comunitatea Bacău centru, unde fr. Alexantru Timiș, cu harul său specific, a condus acest program, oferind pastorilor pensionari posibilitatea de a prezenta un mesaj de recunoștință și mulțumire la adresa lui Dumnezeu. Nu au lipsit nici versurile, cântările de cor, piesele solistice și rugăciunea comună. Ele au făcut ca atmosfera să fie de închinare și de adevărată sărbătoare.

Mulțumim și pe această cale Comitetului Conferinței și comunităților care ne-au găzduit. Împreună cu psalmistul, exclamăm: „Lăudat să fie Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!” (Psalmi 136,1)

Gabriel Vasilescu, pastor pensionar

Erată

Autorul articolului „Perspective pentru pastori și biserică” din *Curierul Adventist* din luna decembrie 2004, este fratele Pop Iacob, secretar în Conferința Transilvania de Sud.

cu Acela care este Invierea și Viața. Familia, rudele și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Portland au condus-o la locul odihnei temporare.

Elisabeta Nichita s-a născut în familia Ene, pe data de 5 iunie 1942, în comuna Stâlpeni, județul Argeș. A primit botezul în Biserica AZȘ, la vârsta de 10 ani, de către pastorul Ion Reiner. S-a căsătorit cu fratele Georgică Nichita, devenind mamă a doi băieți, Dan și Cornel, care în prezent sunt membri ai Bisericii AZȘ Române din Spania.

A fost o persoană consacrată, un credincios om al rugăciunii. După o grea suferință, de trei ani și jumătate, a încetat din viață, având un sfârșit frumos, privind încrederea în Dumnezeu, chiar dacă a fost chemată la odihnă la vârsta de 63 de ani.

A fost condusă la locul de odihnă pe data de 10 octombrie 2004.

Oameni importanți

Femeia, îmbrăcată cu un pardesiu demodat și decolorat, și soțul ei, care purta o haină de postav țărănesc, sosiră la Boston cu trenul. Șovăielnici, au pășit în anticamera președintelui Universității Harvard. Nu își anunțaseră vizita, iar secretarei nu i-a trebuit mult timp ca să tragă concluzia că bătrâneii aceștia de la țară nu prea aveau nimic în comun cu universitatea. „Dorim să discutăm cu președintele”, spuse bărbatul, cu o voce blândă. Iritată, secretara i-o reteză: „Va fi ocupat toată ziua”. „Putem să așteptăm”, răspunse femeia.

Ceasuri întregi, secretara nu le-a mai dat nici o atenție, sperând că, în cele din urmă, cei doi se vor descuraja și își vor vedea de drum. Dar ei nu plecau. Secretara era din ce în ce mai nervoasă. Nu avea de ales – trebuia să-l deranjeze pe președinte, deși știa că întotdeauna lucrul acesta nu se sfârșea bine pentru ea. „Probabil că, dacă le veți acorda câteva minute, vor pleca”, îi spuse ea. Vădit nemulțumit, el îi făcu semn că este de acord. Îi zărise deja, și hainele lor îi treziseră dezgustul. Nu avea să-i primească în biroul său – nu erau demni de o asemenea favoare – așa că se îndreptă spre ei, pe hol, afișând o superioritate care să-i intimideze.

Femeia îi spuse: „Noi am avut un fiu care a studiat la Harvard pentru un an. I-a plăcut foarte mult la Harvard. Era fericit. Dar, cu un an în urmă, a murit într-un accident. Am dori să ridicăm, într-un loc din universitate, un monument în cinstea lui”. Dar președintele nu a fost mișcat; era mai degrabă indignat.

„Doamnă,” a spus el pe un ton oficial, „nu putem să punem câte o statuie pentru fiecare persoană care studiază

la Harvard și apoi moare. Locul ar ajunge foarte repede să semene cu un cimitir”.

„O, nu”, explică doamna imediat, „nu am vrut să spun o statuie. Ne-am gândit că am dori să donăm o construcție pentru Harvard.”

Președintele își învârtea ochii prin cap de enervare. Măsurându-i încă o dată pe cei doi și hainele lor de postav, el explodă: „O construcție! Credeți că aveți cea mai mică idee cât poate să coste o construcție? Clădirile de la Harvard înseamnă șapte milioane și jumătate de dolari!” Pentru câteva momente, doamna nu a spus nimic. Președintele savura efectul devastator al atacului său. Doar câteva clipe, și se va descotorosi de ei.

Doamna se întoarse către soțul ei și-i spuse, liniștit: „Cu atâta tot se poate face o universitate? Atunci de ce să nu facem noi înșine una?” Soțul dădu din cap aprobator.

Pe fața președintelui se puteau citi uimire și consternare.

Astfel domnul și doamna Leland Stanford au plecat, au luat trenul până în California, la Palo Alto, unde au înființat celebra universitate care le poartă numele.

Oamenii au un preț incomparabil

Lecția despre greșeala președintelui care i-a judecat pe cei doi bătrâni după înfățișare nu este doar pentru oamenii care ocupă poziții de răspundere. Morala nu este ca mai întâi să-i chestionăm bine pe cei pe care avem de gând să-i disprețuim și să ne asigurăm că nu au în buzunarul pardesului decolorat șapte milioane și jumătate de dolari. Pentru că toți oamenii poartă de fapt o valoare mult mai mare, care nici nu se poate exprima cu ajutorul numerelor și al valurilor. Valoarea fiecărei ființe omenești este dată de creațiune și de răscumpărare – chiar dacă știm de mult asta, nu trebuie să încercăm să ne uimim. „L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu, și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui.” (Ps. 8,5.6). „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpești din felul deșert de viețuire ..., ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.” (1 Petru 1,18.19).

Lumea a creat un sistem foarte complicat de caste, stratificări și prejudecăți. Dar noi trebuie să ne însușim și să cultivăm cu perseverență modul în care Dumnezeu îi privește pe oameni. „Căci dragostea lui Hristos ne strânge ...; așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii.” (2 Cor. 5,14-15).

Dumnezeu este foarte sensibil cu privire la modul în care îi privim pe cei care sunt adesea victima discriminării. Sunt oameni pe care oricine crede că îi poate ignora, jigni, ocări, pentru că nimeni nu le ia apărarea. Aproape că îi considerăm lipsiți de orice sensibilitate și că nici nu își dau seama că ne purtăm cu ei fără respect. La urma urmei, ne spunem noi, și ei își dau seama că nu merită nici un respect. Totuși, neplăcerea pe care ne-o creează anumite trăsături sau practici nu justifică nerăbdarea și grosolănia față de nimeni. „Cine își bate joc de sărac, își bate joc de Cel ce l-a făcut”, spune Înțeleptul (Prov. 17,5). Nu ne place mirosul de țigară, mai ales într-un loc unde nu ar trebui să se fumeze, dar asta nu ne dă dreptul să fim urăcioși și neciopliți cu fumătorii. Avem motive solide să nu fim de acord cu anumite ritualuri religioase, dar asta nu ne îndreptățește să îi atacăm pe cei care le practică și să îi agasăm cu demonstrații condamnatoare.

Sunt o mulțime de lucruri care nu ne plac – la membrii familiei, la participanții la viața bisericii, la vecini și la colegii de lucru, la ceilalți creștini, la credincioșii adventiști din alte țări, și aproape la orice ființă omenească cu care avem de a face. Dar atitudinea noastră față de ei nu trebuie să fie de condamnare, ci de bunăvoință iubitoare. „Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții. Ci mai bine judecați să nu faceți nimic care să fie pentru fratele vostru o pricină de poticnire sau un prilej de păcătuire” (Rom. 14,13).

O inimă schimbată de iubirea Domnului Hristos, o purtare modelată după bunătațea cu care S-a purtat El cu noi, constituie temelia oricărui program de misiune și condiția fără de care nu avem dreptul să proclamăm adevărul, să îndreptăm erorile și să-i invităm să se alăture bisericii Sale.

Preocuparea pentru imagine

Societatea modernă este din ce în ce mai conștientă de importanța impresiei. Persoanele și mai ales organizațiile sunt evaluate după imagine: Ce fel de oameni vin la programele acestei organizații? Cât se cheltuie pentru etichetă și protocol? Ce mașini au liderii? Cum se reflectă activitățile

organizației în ziare și la televiziune? Ce spun experții și analiștii?

Cred că, judecată după asemenea criterii, misiunea Domnului Hristos pe pământ ar fi primit note foarte mici. Din perspectiva relațiilor publice, refuzul oricăror acțiuni motivate de câștigarea opiniei publice și consecvența cu care a evitat spectacolul și vanitatea au fost de neînțeles. Preferința Sa pentru oamenii păcătoși și pentru cei marginalizați L-a costat enorm. Într-un moment crucial, S-a lăsat să fie uns cu mir de o femeie cu moravuri dubioase în timpul unui banchet într-o companie selectă. Aceasta L-a compromis definitiv în ochii elitei. Altădată i-a pus unui tânăr cu educație aleasă, bogat, bine plasat în societate, o condiție pe care știa că acesta nu o va accepta. Acesta a renunțat și Isus nu a avut decât să

O inimă schimbată de iubirea Domnului Hristos, o purtare modelată după bunătațea cu care S-a purtat El cu noi, constituie temelia oricărui program de misiune[...].

rămână mai departe înconjurat de pescari incult și lipsiți de inteligență politică. Cum putea El să fie atât de inconștient de importanța imaginii?

Isus asculta de un alt glas. Scopul Lui era să nu impresioneze pe cineva, ci să fie credincios Tatălui Său. Isus avea o altă misiune. El nu urmărea să își construiască prestigiul pe nefericirea oamenilor, ci să-i scoată din păcat și mizerie. Acestui scop El a fost consecvent.

Isus nu a disprețuit relațiile publice și nici nouă nu ne pot fi indiferente. Din 2001, promovarea imaginii publice a bisericii noastre este un obiectiv declarat. Am investit și vom mai investi în imaginea publică. Dar dorim ca aceasta să reflecte imaginea internă, realitatea unei biserici care urmează modelul instituit de Isus.

Urmărim nu să fim văzuți și fotografiați în preajma oamenilor importanți, ci să facem oameni importanți din toți cei cu care avem de a face. Urmărim nu să „câștigăm” pe cei care ar aduce prestigiu cauzei noastre, ci să atragem pe oricine, și să-i transformăm în oameni de prestigiu din perspectiva Evangheliei, redându-le adevărata valoare, capacitate și noblețe. Acesta este modul în care lucrează Mântuitorul. „Pe căile obișnuite ale vieții sunt mulți oameni care duc cu răbdare povara muncii lor zilnice, dar care nu-și dau seama că au anumite capacități care, dacă ar fi puse la lucru, i-ar ridica la același nivel cu cei mai onorați oameni ai lumii. E nevoie de atingerea unei mâini iscusite pentru a trezi facultăți adormite. (Hristos, Lumina lumii, ed. 2002, pag. 222).

Oamenii cărora li se descoperă că sunt făcuți după chipul lui Dumnezeu devin oameni puternici. Oamenii care citesc scrierile profeților și evangheliile iau cunoștință de chemarea lui Dumnezeu la dreptate și neprihănire, sunt inspirați de exemplele de vieți transformate prin puterea Spiritului Sfânt și capătă curaj să trăiască ei înșiși experiențele despre care citesc în Biblie. Ei devin membri energici, progresiști și responsabili ai societății, care iau poziție pentru ceea ce cred că este bine, înalță stindardul libertății de conștiință și făclia drepturilor omului, creând o cultură a demnității și a nobleței regăsite în Hristos. Ei „dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dau drumul celor asupriți și rup orice fel de jug”. Această nouă colectivitate a credinței eliberatoare se bucură de făgăduința care spune: „Lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți. Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va satura sufletul chiar și în locuri fără apă, și va da iarăși putere mădularilor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă”. Numele profetic li se va aplica pe deplin justificat: „Cel ce drege drumurile, și face țara cu puțință de locuit.” (Is. 58,6.8.11.12).

Casele de odihnă

Sovata

Vatra Dornei

CASA DE PENSII ȘI AJUTOARE
A BISERICII CREȘTINE
ADVENTISTE
DE ZIUA A ȘAPTEA

Pentru odihnă și refacere într-un cadru natural deosebit...

CASA DE ODIHNĂ
Vatra Dornei
și
CASA DE ODIHNĂ
Sovata

...sunt o bună alegere!

